

NAŠA LUČ

september 1999, letnik 48, številka 7

436676

mesečnik za Slovence na tujem

Romanje h krstnemu kamnu našega naroda – Chiemsee 1999

Bavarske in slovenske narodne noše v slavnostnem sprevodu

Pridigal je ljubljanski nadškof dr. Franc Rode

Prinašanje darov k oltarju

Pisatelj Alojz Rebula je navdušil s svojo kleno umetniško besedo.

Somaševanje je vodil Münchensko-freisingški nadškof kardinal Friedrich Wetter

Tudi iz Münchna smo bili na romanju

Blagoslovitev spominjske plošče v predverju gotske cerkve

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik:

DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95.

Glavni urednik:

Janez Pucelj, München, Nemčija

Odgovorni urednik:

Ljubo Bekš, Ljubljana

Uredništvo:

Naša luč

Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana

tel.: 061/313-20-75

faks: 061/126-23-02

Uprava:

Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana,

tel. 061/313 241

E-mail: ljubo.bek@siol.net

E-mail: janez.pucelj@t-online.de

NAROČNINA

(v valuti zadevne države):

Slovenija	2.500	SIT
Avstrija	240	ATS
Anglija	12	GBP
Belgija	720	BEC
Francija	120	FRF
Italija	34.000	ITL
Nizozemska	40	NLG
Nemčija	35	DEM
Švica	29	CHF
Švedska	150	SEK
Avstralija	28	AUD
Kanada	25	CAD
ZDA	22	USD
Evropa	18	Eur

V ceno izvoda je vračunan 8% DDV.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali pa direktno na upravo. Tolarski žiro račun: 50101 - 601 - 271482, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč, devizni račun: Nova Ljubljanska banka d.d., 50100-620-133 900-27620-118911/5. Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Oblikovanje in grafična priprava:

TRAJANUS, d.o.o., Kranj

Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

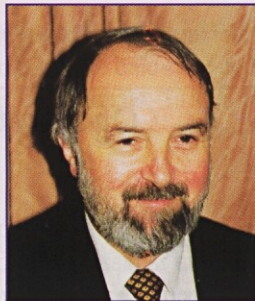
Prva str. ovitka: Z. Podvinski: A. M. Slomšek

Druga str. ovitka: Arhiv Družine: Chiemsee

Tretja str. ovitka: L. Bekš: Sv. Višarje

Četrta str. ovitka: Arhiv Ognjišča: A. M. Slomšek

Ni, da bi precenjevali naš čas, treba pa je vendarle zaznati, da je zadnje desetletje iztekajočega se stoletja tista doba, ki nam je odprla v mnogo čem nova obzorja. Leta '91 smo Slovenci vstopili v proces demokratičnega urejanja družbe, dobili smo lastno državo. Dejansko in dokončno je pogorel totalitarni komunizem kot sistem in ideologija, ki so ga razglašali njegovi 'verniki' za najboljšega in najpravičnejšega med družbenimi ureditvami. Neslavno je končal na smetišču zgodovine.

Vendar nismo ostali brez posledic njegove 45-letne ošabnosti.

Ostale so tudi strukture, povezave, prijateljstva, poslovna partnerstva. Posebej v politiki in gospodarstvu, v šolskem sistemu in v medijih so ohranili položaj in vpliv ljudje, ki bi radi 'demokracijo' na Slovenskem uredili na samosvoj način, brez ozira na to, kar je potrebno ljudem.

Kaj to briga nas izseljence? Zadeva nas toliko, kolikor imamo svojo domovino radi in smo nanjo ponosni. Tedaj nam ni vseeno, kako je z njo. Tedaj se tudi izogibamo, da bi o njej govorili ponižujoče in jo sramotili. Ljubezen do domače dežele narekuje, da zaradi nepravilnosti posameznikov ne bomo zaničevali naroda. Obenem pa nas ljubezen do nje obvezuje, da se mi zunaj zavzemamo, da bi se stvari spreminjale na bolje.

Poglejmo, dragi bralci, na Slomška in njegov čas, ki je bil za slovenstvo v mnogih stvareh še veliko bolj brezupen, kakor je naša situacija. In vendar se je z vsemi svojimi močmi pognal v delo za ozaveščanje, izobraževanje in predvsem za duhovno-kulturni napredek Slovencev. Danes se moramo posebej jasno zavedati, da se je tega dela lotil s krščansko orientacijo. Vse je delal iz prepričanja, da je slovenski narod po božji volji obstal in živi. Trdno in zdravo podlago za samospoštovanje in samozavest bo našel, če bo utemeljil odnose in svojo narodno omiko na Jezusovem evangeliju.

Slomšek je krepko zavračal tisto liberalno in svobodnjaško smer, ki jo bi radi danes nekateri napravili za edino veljavno in napredno v slovenski družbi in tudi med nami na tujem.

S tem se kristjani ne moremo strinjati, če hočemo svojemu narodu dobro. Tudi v izseljenskih razmerah se moramo jasno opredeliti in delati za tiste oblike narodne omike in duhovne kulture, brez katerih ni prave svobode in ni zdravih odnosov med ljudmi in ne napredka.

Slomškovo življenje nam pove še eno potrebno resnico. Kristjan mora skrbeti, da se božji nauk uveljavlja in spoštuje tudi v javnosti. Zato zavzeto in javno zagovarjamo pravičnost, resnico, solidarnost, zvestobo, .. Ni nam vseeno, ali se krivično odvzete imetje vrne ali ne, zavedamo se, da je treba govoriti o medvojnih in povojnih dejanjih po resnici, ne pa kar naprej ponavljati laži. Med vojno je potekala revolucija, ki je zahtevala mnoge nedolžne žrtve. Krivično pobitim je treba postaviti primeren nagrobnik in izstaviti zanje mrliške liste. Krivične sodbe je treba razveljaviti. Vrniti je treba ljudem čast, če je bila krivično vzeta. Zločin je treba priznati in tega, ki ga je zakrivil, obsoditi.

Zavedati se moramo, da ne bo nikoli vse to povsem uresničeno in ne tarnamo, zaradi tega. Čutimo pa dolžnost pomagati, da bi se to vse bolj uveljavilo. Vodi nas pravilo: Če ti svet ni všeč, ga izboljšaj.

Ta mesec naš pogled meri k Slomšku. Ne le k slovesnostim ob razglasitvi za blaženega.

Zagledajmo se v tega slovenskega škofa, kako je zastavil svoje moči in delo za druge, za svoj narod.

Janez Pucelj

SVETA VERA BODI VAM LUČ

Obisk svetega očeta in Slomškova beatifikacija je dogodek, kakršnega ne pomni naša zgodovina.

To je naslov srečanja s papežem in slovesne razglasitve škofa Slomška za blaženega, ki bo v nedeljo, 19. septembra, v Mariboru. Ker bo med romarji tudi veliko izseljencev, vam prinašamo nekaj obvestil, ki naj poživljajo in usklajujejo našo pripravo, da bo ta dogodek zares lepo doživetje in bo v vseh nas obrodil bogate duhovne sadove.

Mariborski škof je zapisal v vabilu vernikom: "Čim bliže je 19. september in drugi obisk svetega očeta v naši domovini, tem večje naj bo naše veselje in še bolj zaupna naša molitev za blagoslovljen prihod Petrovega naslednika in za sprejem prvega domačega svetnika. Pred nami je sedaj največja naloga, da prisrčno in slovesno sprejmemo svetega očeta in vstopimo v luč, ki jo prinaša blaženi škof Slomšek, naš prvi domači svetnik in vzornik krščanskega življenja. Izbrali smo travnik pri Betnavskem gradu v Mariboru, v lepem okolju ob vznožju Pohorja. V neposredni bližini pa so tudi štiri železniške postaje ter veliko parkirišč za avtobuse in osebna vozila. Prepričan sem, da bomo podobno kot pred tremi leti tudi tokrat v velikem številu prišli naproti svetemu očetu in se osebno udeležili slovesne Slomškove beatifikacije. Prisrčno vabim vse in vsakega posebej. Tako bomo izpovedali našo vero v Jezusa Kristusa, pa tudi povezanost z vesoljno Cerkvijo in ljubezen do svetega očeta, ki ga odpiramo pri delu za versko pomlad in prenovo Cerkve na pragu tretjega tisočletja. Naša navzočnost pri tem slavlju pa bo istočasno znamenje naše hvaležnosti za neprecenljiv Božji dar, ki nam ga Božja previdnost naklanja po blaženem škofu Antonu Martinu Slomšku. Poslej nas bo v še večji meri navdihoval s svojim vabilom: "Sveta vera bodi vam luč, materin jezik pa ključ do zveličavne narodove omike."

Obisk svetega očeta in Slomškova beatifikacija je dogodek, kakršnega ne pomni naša zgodovina. Prizorišče v okolici Betnavskega gradu bo slovesno okrašeno. Arhitekt J. Marinko se je pri oblikovanju oltarne kulise prilagodil štajerskim gričem. Podoba Ptujskogorske Matere božje bo v središču odra in dogajanja. Slovesno bogoslužje, ki ga vodi papež, se začne ob 11 h.

Med 7. in 11. uro bo na prizorišču pri Betnavskem gradu potekal duhovni-glasbeni program, s katerim se bomo pripravljali na srečanje s svetim očetom in na evharistično slavje. To bo slavje in praznovanje krščanske

duhovnosti in krona duhovne priprave, ki je potekala po župnijah in raznih skupinah, po samostanih in na duhovnih srečanjih v zadnjih mesecih, odkar se je zaključil postopek razglasitve za svetnika. Medškofijski odbor za mladino je dal predlog o vseslovenski molitveni uri mladih, ki bo potekala dva dni pred papeževim prihodom in Slomškovo beatifikacijo.

Pri maši bodo peli združeni zbori in vse ljudstvo ob spremljavi pihalnega orkestra KUD Pošta Maribor. V pripravljalnem programu, ki ga vodi Radio Ognjišče, pa pridejo na vrsto še drugi zbori in vokalno-instrumentalne skupine. Sodelovali bodo tudi zbori Škofijskih gimnazij in mladinsko-študentske vokalne skupine.

Program obiska papeža Janeza Pavla II. je naslednji:

ob 10.00 prihod na mariborsko letališče, ob 11.00 slovesna maša in Slomškova beatifikacija na prizorišču pri Betnavskem gradu, ob 17.30 molitev na Slomškovem grobu v stolnici in srečanje z delegati slovenske sinode, pred odhodom v zgradbi mariborskega letališča srečanje s predsednikom države in mariborskim županom, ob 19.30 odhod letala v Rim.

Pripravljena bodo parkirišča za osebne avtomobile in posebej za avtobuse. Romarska agencija Aritours (tel. 062/22-98-360) ureja prevoz romarjev. V Mariboru in okolici bo poskrbljeno za hiter lokalni prevoz od parkirišč v bližino oltarnega prostora pri Betnavskem gradu.

Razumljivo je, da bodo za ta dogodek pripravljene razni spominki, ki naj nas potem vedno znova opozarjajo na dogodek in na luč, ki jo prinaša prvi slovenski svetnik. Vsi proizvajalci spominkov morajo imeti dovoljenje-certifikat Odbora. Pri nakupu spominkov je treba biti pozoren na ta certifikat. V katalog uradnih spominkov spadajo: Slomškova sveča: - mala, srednja, ročno okrašena in velika. Slomškova slika (primerna za pisarne, učilnice ...) z okvirjem ali brez, Slomškova plaketa, Slomškova medalja-obojestranska, s podobo papeža Janeza Pavla II. in blaženega škofa A. M. Slomška v škatlici, Slomškov doprsni kipec, obesek za ključke s Slomškovo podobo (kovinski, leseni, usnjeni, enostranski in usnjeni, dvostranski), mapa z diplomom za prvo obhajilo in birmo ter diploma - pohvala in še križ s podobo zadnje večerje. V ceno teh predmetov je vračunan prometni davek in prispevek za beatifikacijo, kar pomeni, da je prihodek od prodaje namenjen plačilu stroškov papeževga obiska. Organizatorji priporočajo romarjem, naj ne nasedajo kramarjem, ki skrbijo le za svoj profit.

Tudi tokrat bomo, podobno kot pred tremi leti, imeli v rokah pozdravno rutico cerkvene belo-rumene barve z logotipom in datumom beatifikacije. Tisti, ki jo boste naročili, jo boste dobili po ugodni ceni pri svojem župniku.

Predstavniki odbora za pripravo papeževga obiska računajo z množico **200.000 ljudi**. Vstopnica za papeževga mašo je brezplačna. Z njo bo vsak romar dobil tudi programsko knjižico, ki je obenem molitvenik in pesmarica. Romarske stolčke in rutice je treba naročiti posebej. Nekateri izseljenci boste najbrž potovali v Maribor tudi z avtobusi in vlaki. Cene vozovnic za vlak bodo nekoliko solidarnostne, tako, da bodo za oddaljene nekaj prispevali tudi tisti, ki se bodo pripeljali od blizu.

Slovenski izseljenski duhovniki pripravljajo, kolikor bo le mogoče, tudi skupna župnijska romanja v Maribor. Vabimo, da se pridružite in se udeležite dogodka, ki ga ne moremo primerjati z ničemer drugim, kar smo do sedaj videli in doživeli.

A. M. Slomšek se je zavedal kako pomembna je vzgoja otrok.

NA KRAJU KRSTA KNEZOV GORAZDA IN HOTIMIRA

Vsako se rad vrača v kraje začetkov; prav posebej, če so bili ti uspešni in pustili pomembno sled v njegovem življenju. Podobno smo v soboto, 29. maja, naredili verni Slovenci iz matične domovine, Avstrije in Nemčije, skupaj z nami pa tudi Nemci z Bavarske in iz Avstrije. Družno smo poromali na Herreninsel (Otok mož) sredi Chiemskega jezera na Bavarskem, kjer sta bila pred letom 750 krščena karantanska kneza Gorazd in Hotimir.

Na ta veliki dogodek, ki smo ga praznovali s slovesnim so-maševanjem - ob slovenskih škofih ordinarijih in slovenskih ter nemških duhovnikih ga je vodil münchenško-freisinški nadškof kardinal Friedrich Wetter - bo od omenjenega dne spominjala **spominska plošča v pred-dverju** gotske cerkve. Pred mašo jo je blagoslovil ljubljanski nadškof in metropolit dr. Franc Rode, na njej pa v slovenščini in v nemščini piše, kar nam je bistvenega vedeti o začetkih našega pokristjanjenja: **"Krst knezov Gorazda in Hotimira pred letom 750 na tem kraju je začetek pokristjanjevanja slovenskega naroda. Slovenci v za-fivalo za dar vere. 29. 5. 1999."**

To je bila resnično veličastna zahvala, saj se je v pravi poletni pripeki ob nekdanji stoletnici k evharističnemu slavju, versko kulturnemu programu in prijateljskemu srečanju zbralo več tisoč vernih Slovencev in Nemcev. S svojo udeležbo so ne le izpričali zgodovinsko povezanost, istovetnost in nasledstvo v Kristusu s krščenima slovenskima (karantanskima) knezoma, marveč tudi voljo hoditi odločno po poti svojih po krvi in duhu plemenitih prednikov, saj jim večjega daru kot je dar vere, nista mogla dati. Ta dar je prihajal med nas iz Salzburga in Ogleja, v primeru knezov Gorazda in Hotimira iz prvega velikega in za pokristjanjenje Slovencev nadvse pomembnega škofij-skega in misijonskega središča.

O veličini tega daru sta najlepše spregovorila nadškof Rode in pisatelj Alojz Rebula. Prvi je poudaril, da so se naši predniki za vero svobodno odločili; tako moramo delati tudi mi in prihodnji slovenski rodovi; drugi pa, da nam krst knezov Gorazda in Hotimira ni odprl le vrata vere, marveč tudi vstop med omikane evropske narode. Kardinal Wetter nas je posebej povabil, naj si prizadevamo poglobiti svojo vero na prehodu v tretje tisočletje

Vseповsod so vihrale slovenske zastave.

krščanstva, k čemur nas je spodbudil že papež Janez Pavel II. ob apostolskem obisku v Sloveniji, ko smo se skupaj z njim veselili 1250-letnice našega krščanstva. Münchenški stolni kanonik dr. Lothar Waldmüller pa je po maši povedal, kako se je to zgodilo na začetku tukaj na otoku sredi Chiemskega jezera in potem nadaljevalo. Tesnejših vsestranskih vezi med Slovenci in Bavarci si je zaželel predsednik slovenskega parlamenta dr. Janez Podobnik, ki je vodil slovensko parlamentarno delegacijo, na Herreninslu pa se je srečal tudi z predstavniki bavarskih političnih krogov ter se z njimi pogovarjal o tem, kaj bi kazalo najprej uresničiti.

Slovesnost na Otoku mož je vzorno organiziral delegat slovenskih duhovnikov v Nemčiji mons. Janez Pucelj in za to požel pohvalo tako nemških kot slovenskih udeležencev. Nemški so bili posebej navdušeni nad lepim

bogoslužjem, v katerega je bilo **vklučeno tudi kesanje iz Brižinskih spomenikov**, in pa petjem akademskega pevskega zbora Anton Foerster iz Ljubljane pod vodstvom prof. Jožeta Trošta; zelo pa so jih očarale tudi slovenske narodne noše iz Društva narodnih noš na Komenskem, ki so popestrile slavnostni sprevod, mašo in poznejši versko kulturni program. Slovenski udeleženci - nanje so opozarjale tudi številne državne zastave in bandera - so bili sicer malce utrujeni od dolge vožnje na Bavarsko, ki se je zaradi nesreče v turskem predoru še nekoliko zavlekla, poživila pa jih je vožnja z ladjo iz pristaniškega mesta Priena po "bavarskem morju" do slikovitega Herreninsla. Napore so premagovali s pesmijo in molitvijo ter prošnjami, da bi slovenski narod zvesto ohranjal, varoval in negoval neprecenljivo bogat zaklad vere naših prednikov. Poleg tistega, kar so v romarski malhi prinesli s seboj, pa so jim zelo teknile tudi dobre bavarske kuhinje in kleti. Ob teh, pa tudi že prej, se je ob igranju na glasbila oglasila naša narodna pesem, ki nas je vse povezala v eno veliko veselo družino: 1600 Slovencev iz matične domovine, več kot 500 iz Nemčije in skupino iz Avstrije.

Domov smo se vračali resda malce utrujeni od žgočega sonca, pred katerim smo iskali zavetje v senci mogočnih dreves na otoku, vendar duhovno prežarjeni od doživetja enkratnega srečanja, pri katerem sta si, kot pred več kot 1250 leti, zopet segla v roke Slovenec in Nemec. Segla v duhu povezanosti v eni veri, enem krstu in enem prepričanju: vsi smo bratje in sestre enega Gospoda in edino v njem je mogoče zares uspešno reševati vse težave; od osebnih, narodnih do mednarodnih. Tokrat smo si Slovenci in Nemci zopet stisnili roke in si obljubili

Slavnostni oltar je povezal slovenske, nemške in avstrijske vernike. Bili smo kot ena družina.

Del množice romarjev na Herreninslu

to, k čemur so nas povabili govorniki: da bo milost krstne vode, ki je občila čeli knezov Gorazda in Hotimira še naprej tekla prek čel slovenskih novorojencev in novorojenk; enako tudi nemških, in da bomo iz te studenčnice vsi zajemali za svoje življenje. Na otok krsta naših daljnih prednikov pa bomo še radi romali. Ne le, da bi obujali vsega spoštovanja vreden zgodovinski spomin, marveč iz duhovne dediščine in zaveze knezov Gorazda in Hotimira iskali navdih za svojo pot v tretjem tisočletju. Pot vere, sožitja in lastnega prispevka med evropskimi narodi tretjega tisočletja. Stezico od krstnega potočka naših velmož.

Jože Pavlič

Slovenska katoliška župnija iz Frankfurta je prinesla svoje bandero.

KORENINE

Bolezen, ki se je polastila Tomaža nenadno, tako rekoč tik pred nameranim izletom v Pariz, je Tomaž seveda prebolel. Ko je začel zopet šariti okoli hiše ter urejati po vrtu in menil, da je še bolj zdrav kot prej, je Pavla glasno dodala, da bi bilo lahko tudi drugače, če ne bi noč in dan bedela nad njim, mu skuhalo nešteto čajev, se posvetovala z zdravnikom in ga

končno spet spravila na noge. "Hm, čajev je bilo pa res toliko, da sem skoraj utonil v njih. Še vedno se počutim čisto čajast. In grenki so bili tudi....," se je Tomaž ob spominih na litre grenke in vroče pijače nehote nakremžil. Pavla ga je pogledala temno izpod obrvi: "Kaj, sedaj boš pa še zabavljaj. Shiral bi že do danes, pobralo bi te, če ne bi jaz skrbela zate. Res, nehvaležnost je plačilo tega sveta." V takih in podobnih, na pol šaljivih zbadljivkah so minevali dnevi. Tomaž se je podajal na vse daljše sprehode, včasih v dvojicah s Pavlo, pogosto pa tudi sam. Julij, ki bi moral biti ves poleten in sončen, je postregel z nevihtami in obilico dežja. Vsakokrat je sicer po dežju posijalo sonce, vendar je naslednje neurje že viselo v zraku. Šele ob koncu meseca se je vreme nekoliko ustalilo. Tomaž je pri večerji prepričeval Pavlo, da bi šla skupaj naslednji dan na celodnevni izlet, da bi se odtrgala od že kar dolgočasnih vsakdanjih opravil. Toda Pavla je očitno imela slab dan. Takoj je Tomažu naštela, koliko stvari mora še posporiti, da bo hiša vsaj približno pospravljena. Morda pride tudi kdo na obisk in bi prišel na zaprta vrata. On, Tomaž, pa da naj kar gre, če se čuti dovolj zdravega in če seveda nima bolj koristnega dela, je morala še dodati.

Tomaž se je zjutraj odpeljal do vznožja hribovite pokrajine. Niso to bile gore kot doma v Sloveniji, pa vendar so gozdovi in vzpetine nekoliko spominjali na gričevnato Dolenjsko. Pot se je v začetku zlagoma vzpenjala, da bi po dveh urah hoje strmo zavila proti vrhu. Neurja so

Spominska plošča na Otoku mož

ponekod iz steze naredila pravi hudournik. Voda je odplavila zemljo in pesek, da so korenine dreves, oprane od dežja in vetra, nemočno visele v zraku. Kot ljudje so, ki jih je zla usoda oropala njihovega sveta, zemlje, v kateri bi našli čvrsto oporo. Zdelo se mu je, da so korenine roke revežev, ki so ostali brez vsega. Edino roke, prazne roke lahko ponudijo pogledom tistih, ki korakajo za svojimi cilji.

Toda uspešni ljudje vedo, da se ne smejo ozirati ne na levo ne na desno. Slediti morajo svojim ciljem. Ne smejo izgubiti niti trenutka. Naravnost. Samo naravnost. Manj uspešni in neuspešni ostajajo zadaj kot naplavina ob bregu reke. Sicer pa.... je Tomažu zastal korak. Če bi se ustavil ob vsaki korenini tudi nikdar ne bi prišel na cilj, na vrh ali pa pozno, morda prepozno. Kako je včasih težko uskladiti hojo po poti do cilja z vsem tistim ali tistimi, ki so ob poti ali nam prihajajo naproti. Kaj je resnično tisti cilj, tako velik in nadvse pomemben, da se ti ni treba na nič in na nikogar ozirati? Ali sploh je takšen cilj? Tomaž je z dlanjo objel nalomljeno korenino. In začutil je, da mu je stara bukev hvaležna. Pogledal je Tomaž kvišku v njeno zeleno krošnjo: "Saj vem, da ti ne morem pomagati, ampak čutiš pa s teboj. In, in rad bi ti pomagal." "Si že," je tiho zašumelo v visoki krošnji. Tisti hip je Tomaž popolnoma pozabil na svoj cilj. Obstal je. Nenavadna toplina se je z nalomljene korenine pretakala v njegovo dlan in ga ogrela prav do srca. In iz skrivnostne globine gozda je bilo slišati kot bi nekdo čisto tiho, z angelskim glasom bral evangelij: "Nag sem bil in si me oblekel, žejen sem bil in si mi dal piti, sam sem bil in si ostal z menoj..." Potem je vse utihnilo. Tomaž je še naprej poslušal s srcem. Ni šel naprej in ni prišel na vrh. "Včasih ni treba priti na cilj, da doživimo resnični cilj", je tiho, čisto tiho povedala stara bukev.

Jože Urbanija

PREJEM SVETEGA OBHAJILA

V prvem pismu kriščanski občini v Korintu - občino je ustanovil apostol Pavel - nastopa Pavel proti nerednostim, ki so se tu pojavile pri obhajanju evaristije. Apostol piše: "Naj torej vsak sebe presodi in tako je od tega kruha in pije iz keliha, kajti kdor je in pije, je in pije svojo obsodbo, če se ne zaveda, da je to Gospodovo telo" (1 Kor 11,28-29).

Za vreden prejem obhajila je po Pavlu potrebna najprej moralna priprava: kdor na primer prejme obhajilo, ne da bi se menil za stisko drugih kristjanov v svoji občini, se pregreši nad Kristusovim telesom.

Zato je Cerkev vedno zahtevala, da naj kristjan, ki je obložen s velikim grehom, ne pristopi h "Gospodovi mizi", k obhajilu, ne da bi prej dosegel spravo v zakramentu pokore. Spoved, in ne obhajilo, je neposredno zdravilno sredstvo za dušo, ki jo je ranil veliki greh. Včasih je bil strah pred prejemom zakramentalnega Kristusovega telesa seveda prevelik. Celo redovniki so prejeli obhajilo samo enkrat ali trikrat na leto. Papeži in koncili so se nato zavzemali za pogostejše obhajilo, seveda ne brez jasnih pogojev: kristjan naj sebe presodi, preden gre k obhajilu; naj se odvrne od svojih napačnih poti.

Danes vzamejo mnogi kristjani prejem obhajila gotovo preveč na lahko. V množici se približajo delivcu obhajila. Vzamejo in jedo in obhajajo s praznim srcem. Zakrament ostane brez učinka, ker prejemnik ne prinese s seboj ničesar od mišljenja cestinarja Zaheja, ki je hitro in ves vesel splezal z drevesa, da bi iz gledalca postal gostitelj, ki je Jezusa v es vesel sprejel v svojo hišo; ničesar od mišljenja stotnika iz Kafarnauma, ki se ni čutil vrednega sprejeti Jezusa pri sebi. Taka prazna obhajila ne ranijo Jezusa samega na sebi, ki je s smrtjo in vstajenjem za vedno odtegnjen trpljenju; ranijo pa Kristusovo telo, Cerkev.

Vredni prejem obhajila pa ne zahteva samo, da je prejemnik na to notranje, duhovno pripravljen. **Tudi zunanja oblika tega prejema ima svoje pogoje.** Zanj mora biti značilno spoštovanje. To spoštovanje te izraža tudi v telesni drži. V stoletjih se je ta drža spreminjala. Ljudje so prejeli obhajilo izmenoma stojé ali klečé; Gospodovo telo so prejeli v odprto, pogosto s kakšnim prtom pokrito roko ali v usta. Nasvetu, da naj se prejema obhajilo redko, je sledilo povabilo k pogostnemu prejetju

obhajila. Vse te oblike naj bi bile izraz spoštovanja, in če se stoja za to ni zdelo zadostna, so se odločili za klečanje.

Danes je v naši deželi mogoče prejemati obhajilo klečé in stojé. Zakramentalno Kristusovo telo je mogoče prejeti v usta in na roko. Kot škof, ki obhaja bogoslužje od kraja do kraja, pa doživiš tukaj žal veliko takega, kar ni v redu: nekateri obhajanci hočejo prejeti obhajilo z rokavicami na rokah. Drugi hočejo sprejeti hostijo s prsti. Tretji jo hočejo vzeti s seboj in se med potjo obhajati. Tukaj je liturgična vzgoja odpovedala. Zato je čas, da se spomnimo tega, kar je bilo v 4. stoletju rečeno jeruzalemskim kristjanom pri katehezi:

"Ko torej greš k obhajilu, ne hodi tako, da iztegneš dlani ali razpreš prste, temveč napravi levo roko za prestol desni, ki naj prejme Kralja, in potem upogni dlan ter sprejmi Kristusovo telo in reci Amen. Potem z vso skrbnostjo posveti svoje oči z dotikom svetega Telesa in ga prejmi, pazi pa, da ti kakšen košček ne pade na tla... Nato počakaj na molitev in se zahvali Bogu, ki te je imel za vrednega, da prejmeš toliko skrivnost."

Prvo sveto obhajilo v Stuttgartu

VRATA SO VEDNO ODPRTA – ČE ŽELITE PONOVO VSTOPITI V CERKEV

Morda je komu od teh, ki so zapustili Cerkev, po nekem premisleku in izkustvu, kaj pomeni biti brez Cerkevne skupnosti, ponovno prihaja spoznanje, da je napak sodil, da je nekoliko prenašlo zapustil vero. Morda se oglasi vest, ki kliče k ponovnemu premisleku in nagovarja človeka k iskanju poti nazaj. Kdor želi nazaj, bo našel vrata Cerkev odprta. Kdor je izstopil iz Cerkev in se želi vrniti, stoji pred naslednjimi vprašanji:

Kaj je bil pravzaprav takrat moj glavni razlog za izstop? Kakšni motivi so me vodili?

Kakšno vlogo je tedaj imela v mojem mišljenju vera in kakšno ima danes?

Kaj je danes razlog, da želim ponovno biti polnopraven član Cerkev?

Vrnitev v Cerkev

Za začetek poti nazaj bo najbrž najbolj potreben **pogovor z duhovnikom**, ki mu lahko zaupate. Spregovoril vam bo o osnovnih pojmi verovanja in o pomenu pripadnosti krščanstvu v Cerkev. V tem je vsakemu na razpolago najbližji slovenski duhovnik. Če se tega nekoliko "bojite", se seveda lahko oglasite pri vsakem drugem duhovniku. Pogovor bo pomagal pojasniti vprašanja in zadrege, ki lahko nastanejo na psihološko-sociološkem kot tudi na verskem področju. Z enostavnimi besedami: aktualna vprašanja, "kaj verujemo kristjani, kaj bodo rekli drugi, pogum za osebno odločitev", vsa ta "polena pod nogami" se umaknejo v iskrenem osebnem pogovoru.

Če je kdo medtem pristopil v kako drugo versko skupnost, je seveda najprej potrebno tam **javno preklicati svoje članstvo**. To gre tako, kot je kdo izstopil iz Cerkev.

Ponoven sprejem v katoliško Cerkev je seveda smiseln in polnomočen, če pomeni nov zavesten začetek življenja in sodelovanja v skupnosti vernih, v župniji. Zaradi tega je priporočen ponoven **sprejem v Cerkev na slovesen način** pred skupnostjo, če to želi ta, ki se vrača v cerkevno skupnost in če se zdi to po skupnem premisleku primereno. Prav tako je glede oblike obreda možen tudi sprejem pred duhovnikom in dvema pričama, ki podpišeta protokol.

K obredu sprejema spada poslušanje božje besede, njena razlaga, izpoved vere. Ko je izražena želja ponovne pripadnosti Cerkev, ki ji je prositelj od krsta pripadal pa sedaj obžaluje, da jo je kasneje zapustil. Na to izjavo (izpoved vere) duhovnik razglasi v imenu Cerkev, da je ponovno polnopraven član Cerkev. Listino ponovnega sprejema podpišejo poleg povratnika še duhovnik in priče in nato gredo uradna sporočila na vsa mesta, kjer je bil izstop zabeležen. Predvsem pa se vnese ponoven sprejem tudi v krstno knjigo, kjer je bil zabeležen tudi izstop.

Morda se zdi ta proces na prvi pogled nekoliko zapleten, vendar je praktično vse bolj enostavno, **če je prositelj za ponoven sprejem v Cerkev prepričan**, da je z izstopom napravil korak, ki je bil napačen in ne odgovarja njegovemu najbolj notranjemu spoznanju, da Bog biva in da ga kliče k odgovornemu prijateljstvu z seboj.

V naši reviji smo želeli s tem zapisom pomagati tistim rojakom, ki se znajdejo v zadregi in obžalovanju, da so zapustili Cerkev, v kateri so bili poučeni in vzgojeni. Vabimo vsakogar v teh zadregah, da se obrne na najbližjega slovenskega duhovnika. Če tega ni v bližini, vam bo vsak katoliški duhovnik rad na razpolago za nasvet in v pomoč.

Pripravil J. P.

Župnijska cerkev v Drežnici na Tolminskem

DOBRODOŠEL, JANEZ PAVEL!

Ta komentar pišem v Bejrutu (Libanon) - udeležujem se kongresa o islamu - ob glasnem brenčanju električnega generatorja. Izraelci so namreč pred mesecem dni bombardirali transformatorske postaje, tako da so različni deli libanonske prestolnice občasno brez elektrike. Naš misijonar, minorit Martin Kmetec, ki je že deveto leto v tej deželi, mi je dal na voljo samostanski računalnik. Hvala Bogu, da smo Slovenci povsod, tudi v tej deželi, ki jo Sveto pismo opeva zaradi njenih lepote. Dopusti in počitnice so za nami. Kar nekaj zdomcev sem srečal v tem času in vsi so mi zatrjili, da se bomo spet kmalu srečali. **Nikakor nočejo zamuditi velika dogodka 19. septembra, ko bo Slovenijo obiskal papež Janez Pavel II. in razglasil velikega škofa Slomška za blaženega.**

Priprave na obisk so v polnem teku in treba je reči, da doslej še ni bilo kakega zmerjanja in drugih sovražnih napadov, kot smo jih bili deležni ob prvem papeževem obisku. Je to znamenje, da postajamo bolj evropski ali pa je to le zatišje pred nevihto, ki se bo razvijala, ko se bodo protikrščanski fundamentalisti vrnili s počitnic? Zaradi razumevanja in sožitja doma ter našega ugleda v svetu bi si človek želel, da je res prvo.

Ob prvem obisku nas je papež spomnil, da ima naša kultura "svoj daljnji izvor v misijonski dejavnosti, ki so jo sredi 8. stoletja na pobudo kneza Hotimira vodili benediktinski menihi iz Ogleja in Salzburga. (...) Duhovna dediščina, na kateri je osnovana naša kultura, dolguje torej veliko krščanskemu navdihu..." In tako je vse do danes, čeprav poskušajo dediči komunizma v liberalni preobleki vso to bogato dediščino zanikati ali pa vsaj zmanjšati njen pomen. Tak odnos do krščanstva in Cerkve razumejo nepristranski analitiki kot kulturni boj, ko levica zlorablja državo, njene vzvode in medije, da bi čim bolj zabrisala in onemogočila delovanje kristjanov za skupno in narodovo blaginjo. Take analize je mogoče najti v posebni številki Nove revije s pomenljivim naslovom: **Sproščena**

Slovenija: obračun za prihodnost. To delo je vredno preštudirati, saj nam v temeljnih analizah pomaga k boljšemu razumevanju dogodkov in razvoja po osamosvojitvi, hkrati pa nakaže možnosti za resničen razvoj in izhod iz slepe ulice, kamor nas je zapeljal liberalokomunizem.

Kulturni boj proti krščanstvu in Cerkvi je le eden od vidikov te stranpoti, drugi - nič manj nevaren - pa je vse bolj jasno izražena **želja teh krogov, da bi Slovenija ostala zunaj Evrope.** Le tako bi namreč politična elita, ki nas sedaj vodi, ohranila oblast še vrsto let. Eden od avtorjev Sproščene Slovenije, sociolog Frane Adam, pokaže s številkami, da se je skoraj v celoti ohranila politična elita, ki nam je vladala ob koncu komunizma. "Ugotovljeno je bilo, da je večina akterjev (članov elit), vključenih v raziskavo, ki so zasedali elitne položaje v letu 1988, te položaje zasedala tudi v letu 1995 (83%). To opomeni, da je iz kohorte elitnih položajev v letu 1988 izpadlo le 17%. Največji je bil osip v politični eliti (29%), v ekonomski in kulturni pa le 11%." "Brez menjave elit, novih moči in zamisli, pa ni družbenega napredka in približevanja razvitemu svetu, marveč zaostajanje, ki "vodi v deviantni tip oligarhične demokracije". Zato Adam meni, da je izhod iz slepe ulice le v večji samostojnosti družbenih dejavnikov in preglednosti političnih programov. Tega pa ni moč doseči, če ne bomo zaustavili kulturnega boja.

Prav ponoven papežev obisk je **priložnost, da se vsi Slovenci združimo okrog idealov**, ki jih bo papež gotovo ponovil in ki niso le krščanski, **temveč občečloveški.** Duhovnikom, pa tudi vsem drugim, je v ljubljanski stolnici položil na srce: "V sedanje napore za materialno in moralno obnovo vaše dešele vtisnite znamenje zaupanja in optimizma. Na ta način boste bistveno prispevali k družbenemu in duhovnemu preporodu ljubljene slovenskega naroda. Skrbite predvsem za to, da boste nove rodove vzgojili za sprejem odgovornosti, ki jih čakajo."

Tako je učil in deloval tudi veliki škof Slomšek in nam zato ohranil vero in jezik, kulturo in severovzhodno Slovenijo. Katoličan ali ne, na levi ali na desni, takšen ali drugačen... vsak lahko razbere v slomškovi razglasitvi za blaženega in v papeževem obisku **priložnost za Slovenijo in vse Slovence.** Bomo to priložnost zapravili zaradi svoje zaplankanosti ali pa jo bomo izkoristili za svojo in narodovo prihodnost? Prepričan sem, da za slednje.

Drago Ocvirk

O ZVELIČAVNI KRŠČANSKI VERI (3)

Iz pridige za binško nedeljo (tretji del)

Vsa peklena moč se je sicer ustavljala razširjanju svete krščanske vere in jo hotela zatreti. Kralji in cesarji so prve kristjane preganjali, jih z ognjem in mečem morili, zverinam so jih izpostavljali in v vodo metali, ali nedolžno preživana kri mučnikov je bila rodovito seme novih kristjanov. Več ko so jih pomorili, več se jih je spreobrnilo. Rablji so omagali ob grozovitih in neusmiljenih mukah, kristjani pa so srčno premagali ves svet z milostjo in pomočjo Sv. Duha. Glejte, tako je prerodil Bog Sv. Duh človeški rod in ga še prerodeva po vseh tistih krajih, kjer se oznanjuje v naših časih nevernikom sveti evangelij. Tako prerodi tudi vsakega človeka, ki se mu trdovratno ne ustavlja.

Kaj bi bil človek brez razsvetljenja Sv. Duha?

Zapuščena njiva bi bil, na kateri raste le osat in trnje. Sv. Duh pa človeka razsveti pri svetem krstu in njegovo srce prerodi v rodovitno zemljo; on otrebi trnje izvirnega greha in ga napolni s posvečujočo božjo milostjo. Sv. Duh potrdi mladeniča pri zakramentu svete birme in mu daja moč svete srčnosti, da premaga vse hudobije in zapeljevanja hudobnega sveta. Sv. Duh množi po drugih svetih zakramentih posvečujočo milost božjo vsakemu kristjanu, ki jih vredno prijema, in mu pomaga voljno prenesti vse težave, da srčno premaguje vse zapreke, katere mu branijo v večno zveličanje. On daje mladim pravo modrost in starim srečno stanovitnost.

Sv. Duh govori po božjih namestnikih in opominja z zbujanjem dobrih misli.

On skrbi za celo krščansko Cerkev, ki jo vlada; pa tudi vsem božjim otrokom deli svojih sedem nebeških darov. Daje nam dar modrosti, da vemo prav na svetu živeti in skrbeti za pravo časno srečo in večno zveličanje; dar pravega uma ali razumnosti, da nauke svete Jezusove vere razumemo in spoznamo, kaj je sveta božja volja; dar dobrega sveta, da znamo izbrati v skušnjavah in v dvomih vselej to, kar služi našemu zveličanju; dar moči, da na poti čednosti ne opešamo in dosežemo nestrohljivo krono večnega življenja; dar učenosti, spoznavati božje lastnosti in pravo pot pravičnosti; dar pobožnosti, ki je koristen za vse dobra dela, da kakor dobri otroci zvesto Bogu služimo, in postanemo deležni obljub, ki jih zagotavlja pobožnost v tem in v onem svetu; dar strahu božjega, ki je začetek modrosti, da

se bojimo greha kot največje nesreče in si prizadevamo le Bogu ugajati.

Razuzdani mladi ljudje grešijo zoper božjo milost, odlagajo pokoro in poboljšanje na starost. Zastarani grešniki namesto pokore obupajo nad božjo milostjo in mislijo na koncu svojega življenja, od greha oslepljeni, da je za pokoro že prepozno. Posvetni modrijani in ohole glave se prevzetno zoperstavijo krščanskim resnicam; in kjer ponižnosti ni, ne more prebivati Sv. Duh. Mlačni kristjani se ne zmenijo za darove Sv. Duha in jih drugim branijo, ker so jim nevoščljivi božje milosti. Pregrešni veseljaki so gluhi za vse opomine Sv. Duha in imajo otrplo srce za vse zveličavno. Navadni grešniki ostanejo v nepokori trdovratno do konca, umrejo brez blagomilosti Sv. Duha, kakor so brez nje živeli. Vsi ti nesrečniki niso izvoljeno prebivališče Sv. Duha, ker se ustavljajo njegovi milosti. Podobni so žalostni, nesrečni hiši, ki so jo pošteni prebivalci zapustili, ker nima strehe, okna razbita in vrata polomljena, v njej prebivajo le razbojniki. Vsi pošteni ljudje se je od daleč ogibajo, naposled bo požgana in propade. Tako se godi grešnikom zoper Sv. Duha, zakaj greh zoper Sv. Duha ne bo odpuščene ne na tem, ne v prihodnjem svetu.

Odpri, grešnik, svoje srce Sv. Duhu, pripravi mu vredno prebivališče, da te ne zapusti za vselej. Prosi nebeškega Očeta in Jezusa, božjega Sina, da ti pošlje Sv. Duha kakor apostolom, ki so tudi zanj molili.

29. 5. 1999 so v rojstnem kraju Lojzeta Grozdeta postavili spominsko ploščo. Na sliki je nadškof dr. Šuštar na Grozdetovem grobu ob začetku škofijskega postopka za proglašitev mučeništva 27. 9. 1993.

ZAPISALI SO...

DRUŽINA 29/99, Ivan Štuhec

Bill, adijo, mi se imamo radi!

Ob vsakem državniskem obisku, takšnega kalibra kot je recimo predsednik ZDA ali poglavar rimskokatoliške Cerkve, se pokažejo miselna obzorja predstavnikov države. Da so si nekateri to mlado državo, ki je praznovala svoj jubilej, naredili kar za svojo, že dolgo vemo. Zato pravzaprav ni nič novega in presenetljivega, če recimo predstavnik najštevilčnejše Cerkve ni imel predvidenega mesta med devetdesetimi gosti na slavnostni večerji, za razliko od kakšnega direktorja ali pa nenazadnje predstavnika organizacije, ki je po logiki biologije zapisana gotovi smrti. Da se politični opoziciji ni bistveno boljše godilo, je povedala že sama. Pri tem pa velja dodati, da ji sploh ne sme biti žal, saj takrat, ko je bila na oblasti in ko je mobilizirala Slovence proti Miloševiću, ameriška politika tudi ni bila na njeni strani. Ko so me ob napadu Nata na Srbijo od Dela vprašali za mnenje, sem spomnil na Beckerja, ki je Beogradu dal zeleno luč za discipliniranje slovenskega separatizma, pa so ta del izjave v objavi izpustili. Verjetno je bil Billov prihod že preblizu in bi bilo diplomatsko neumestno spominjati na ne tako davno preteklost. Pri nas pa se tako ali tako gleda samo v prihodnost in je za preteklost ukazano, da se jo pozablja. Kakorkoli že, ameriški predsednik je nad Slovence kar trikrat klical božji blagoslov in verjetno je to lahko pomenilo, da bi sam Clinton postavil pod vprašaj naše zlato ustavno načelo o ločenosti verskih skupnosti od države.

Pevci iz Šmartna pri Slovenj Gradcu so zapeli Slovcem na Dunaju.

Sicer pa je bil Clintonov obisk protiustaven, ker je predsednik mešal konfesionalnost v državi, to je protokolarni prostor. Hvala Bogu, da je dež vse to sproti opral, tudi prevajalčeve možgane, ki so odpovedati v trenutku, ko si je predsednik najmočnejše države na svetu drznil kršiti dogmo slovenskega libealizma, da Bog in država nista združljiva. A vse to sploh ni pomembno, je pa zabavno in govori o slovenskih Butalah.

Veliko pomembnejše je tisto, kar je pred nami in ne kar je za nami, to je namreč dogma slovenske oligarhije. In to, kar je pred nami, je papežev obisk, o katerem se bo spet govorilo, koliko nas bo stal, kakšni bodo varnostni ukrepi in predvsem kdo vse bi se rad fotografiral ob njegovi Svetosti. Si predstavljate, kaj vse bi se pisalo in govorilo, če bi cerkvena stran rekla: Kučan, Drnovšek in vsi ostali po njunem spisku nimajo v papeževi bližini kaj iskati. To bi bilo huronsko vpitje o zadržanih krščanarjih in njihovi nepripravljenosti za spravo in mirno sožitje v različnosti. Vidite, kakšni so: eno delajo, drugo pa govorijo, naš denar zapravljajo in pol Slovenije bi radi imeli vrnjene v naravi, posiljujejo nas s svojimi verskimi čustvi in se na račun proračuna grejo svoje maše in svetnike. Približno v tem tonu smo pričakali papeža prvič in morda ga bomo tudi drugič. Pri tem pa slovenski javnosti ne bo nihče povedal, da sta za pripravo papeževega obiska prišla v Slovenijo dva človeka za dva dni, da smo za prvi in bomo tudi za drugi obisk kristjani dobršen del sredstev zbrali sami, veliko pa storili zastoj, kljub temu, da smo kristjani v tej državi davkopllačevalci. Da vatikanska varnostna služba bolj zaupa slovenski kakor ameriška in da papež ne bo jedel na račun proračuna, ampak na račun škofa gostitelja.

Ne, vse to ni razlog, da bi si kdo upal pred Clintonovim obiskom udrihati čez njega tako, kot se je delalo in se tu in tam še ponavlja, ko gre za papeža. In tudi nihče ne bo pred papežem v svojih državniskih govorih citiral Clintonove besede: "Od razpada Avstro-Ogrske do prve Jugoslavije, od fašističnih zavojevalcev do sovjetskih sil in Titove Jugoslavije - koliko vojska je že korakalo po tem trgu, koliko zastav je že plapolala na njem?"

Do zastav smo tako ali tako zadržani, ker še vedno ne ločimo med nacionalizmom in patriotizmom. Da pa bi kdo postavljaj našo polpreteklo zgodovino v kontekst fašizma in stalinizma, to pa se za slovenske specifične razmere ne spodobi, še posebej ne sedaj, ko se udbovski in knojevski

(Dunaj) Farno žegnanje, 13. 6. 1999

del borcev pomlaja z veterani boja za samostojno Slovenijo.

V zgodovinskem govoru, ki seveda to ni bil, je tako ameriški predsednik svojim gostiteljem med večimi resnicami povedal gotovo tri: Prvič, da Bog je. Drugič, da tisti, ki so gostili Clintona niso razvijali samo zastav, "ki danes plapolajo v Ljubljani," ampak predvsem tiste iz smetišča zgodovine. Teden po obisku so jih razvili v Velenju z vsem revolucionarnim patosom! In tretjič, da smo zgled lahko samo, kolikor smo prekinili z ideologizmi tega stoletja, katerih verodostojni sodobnik je Milošević.

Ko bo torej v septembru papež ponovno v Sloveniji, bodite pozorni, koga vse kje ne bo.

Bill, adijo, kot vidiš, se imamo radi.

SLOVENSKA IZSELJENSKA KNJIŽEVNOST V TREH KNJIGAH O 300 PISCIH

Pred kratkim je v Sloveniji izšlo veliko in pomembno delo - Slovenska izseljenska književnosti v treh knjigah. Delo je uredila dr. Janja Žitnik v sodelovanju s prof. dr. Helgo Glušič in je rezultat raziskovalnega projekta Inštituta za slovensko izseljenstvo pri ZRC SAZU ter sodelavcev drugih ustanov, skupno šestnajstih avtorjev. Knjige podrobneje predstavljajo 145 piscev, ki so v izseljenstvu objavili več kot 500 knjig, skupaj pa kar okrog 300 avtorjev. Monografija obravnava v prvi knjigi preteklo in sedanje literarno in deloma polliterarno delo Slovencev v drugih deželah Evrope, v Avstraliji in Aziji, v drugi knjigi je predstavljena književnost Slovencev v Združenih državah in

Kanadi, v tretji knjigi pa avtorji v Južni Ameriki. K dokumentarnosti prispeva nekaj več kot 300 fotografij. Pričujoča monografija, ki je nastajala kar nekaj let, je po Likarjevih besedah bogato ilustriran prvi sintetični in enciklopedični pregled literarnega ustvarjanja slovenskih izseljencev, ki bo služil tudi kot podlaga za nadaljnje proučevanje slovenskega izseljenstva. S pritegnitvijo založbe Rokus so knjige izšle v bogati zunanji opremi in precej višji nakladi, kot bi jo zmogla sama založba ZRC. Rokus, usmerjen na izdajo šolskih knjig, pa bo monografijo distribuiral tudi po šolah; tistim, ki so tovrstnega znanja potrebni. Urednica Janja Žitnik je pojasnila, da so bili v raziskovalno delo vključeni skoraj vsi tisti literarni zgodovinarji, ki so s svojimi objavljenimi delnimi študijami že pred začetkom sintetične raziskave največ prispevali k poznavanju slovenske izseljenske književnosti. To so Avgušтина Budja s Švedske, Lev Detela iz Avstrije, Martin Jevnikar in Zora Tavčar iz Trsta, Marjan Drnovšek, Helga Glušič (sourednica in soavtorica), Alenka Goljevšček, Mirko Jurak, Taras Kermauner, Mihael Kuzmič, Igor Maver, Irene Mislej, Jerneja Petrič, Janez Stanonik in Barbara Suša iz Slovenije in Janja Žitnik kot glavna urednica in soavtorica. Pri delu so sodelovali nekateri raziskovalci splošne in kulturne zgodovine slovenskega izseljenstva, ki so dotlej preučevali to problematiko v drugem okviru. Cilj uredniških usmeritev je bil po besedah Žitnikove predvsem podati takšen pregled, ki bi bil kolikor mogoče sistematičen, zlahka pregleden ter analitičen, namenjen splošnemu uporabniku kot raziskovalcem. Izid Slovenske izseljenske književnosti je, po Žitnikovi, "še en korak k narodni spravi".

Pregled izseljenskih piscev - vključno s tistimi, ki so bili v matični domovini "pogosto zamolčani, pozabljeni ali spregledani", ne obravnava samo njihovih knjig, ampak

(London) Prelat msgr. Božidar Metelko se zahvaljuje družini Galič za lep nastop.

tudi njihove revialne leposlovne objave, ki pri večini teh piscev prevladujejo. Z uvodnimi poglavji so pisci strokovnih prispevkov poskušali vpeti književno ustvarjanje obravnavanih avtorjev v splošno zgodovinski in kulturno zgodovinski kontekst priseljevanja in organiziranja Slovencev v posameznih delih sveta. Skupen jim je bil boj za preživetje, hrepenenje po rodni grudi, maternem jeziku ter kulturi, pa tudi premagovanje nostalgije in določena stopnja integracije v novo kulturno ter jezikovno okolje. Zaradi lažje preglednosti so knjigam - grafično jih je oblikovala Milojka Žalik Huzjan - dodali kazala oseb in peridike. Knjige imajo angleški povzetek in izbrano strokovno bibliografijo.

Časnikarski dvom, ali pri pričujoči izdaji ne gre morda za upoštevanje piscev zgolj katoliškega kroga, so nekateri navzoči avtorji skupaj z urednico in sourednico odločno zavrnili kot neutemeljen.

Zagotovili so, da so se pri izbiri gradiva ravnali po estetskih in objektivnih kriterijih ter da noben avtor ni bil namenoma opuščjen. Vsi po vrsti pa so poudarili mukotrpnost podviga, saj je literarno delo slovenskih izseljencev praviloma raztreseno po različnih publikacijah, časnikih in drugih izdajah ter v rokopisih, marsikaj iz njihove zapuščine je tudi že izgubljenega. Zato se je Irene Mislej, sodelavka pri književnosti Južne Amerike, dosedanje "bele lise" na zemljevidu slovenske književnosti, posebej zavzela za sistematično arhiviranje tega dela slovenske literarne zapuščine v domačih tovrstnih ustanovah.

Pričujoča - po obsegu zajetna in dosežkih epohalna - monografija pa zastavlja vprašanja tudi slovenskim literarnim zgodovinarjem, namreč kako zbrano gradivo zlasti po estetskih kriterijih pomembne avtorje - vpeti v splošno literarno zgodovino, ki je vendarle enotna.

(Belgija) Slovenska katoliška misija na romanju v Moresnet

Izjava za javnost

Svetovni slovenski kongres je Ustavnemu sodišču, s podpisom dr. Jožeta Bernika, predsednika SSK, podal poubo zaradi ocene ustavnosti ZAKONA O RATIFIKACIJI SPORAZUMA O PRIDRUŽITVI MED REPUBLIKO SLOVENIJO na eni strani in EVROPSKIMI SKUPNOSTMI IN NJIHOVIMI ČLANICAMI, KI DELUJEJO V OKVIRU EVROPSKE UNIJE, na drugi strani (Uradni list RS, MP, št. 13/)(MESP).

Iz povzetka obrazložitve

Ustavno presojo vlagamo zato, ker menimo, da gre pri tem sporazumu z EU za neupravičeno razlikovanje med državljani Slovenije in ostalimi Slovenci, ki živijo v mnogih državah po svetu in nimajo slovenskega državljanstva. Slednji namreč po ratificiranem ESP (Evropskem sporazumu) niso deležni enakih pravic, ki jim jih daje 2. odstavek 5. čl. Ustave RS. Saj le ta eksplicitno določa sprejem zakona, ki bi jim določil vrsto in obseg pravic. Tako Ustava, Državni zbor pa kljub obvezi, ki mu jo daje Ustava, o osnutku zakona o statusu Slovencev brez slovenskega državljanstva še ni razpravljala.

Pri SSK smatramo, da je Državni zbor, ker je ratificiral Evropski sporazum še pred sprejemom zgoraj citiranega zakona, oziroma zaščitil pravice Slovencev brez slovenskega državljanstva, ki živijo v državah izven EU, kršil temeljni namen 5. čl. Ustave RS.

Poleg vsega navedenega pa velja opozoriti tudi na dejstvo, da bi zakonodajalec nedvomno lahko dosegel svoj namen tudi z milejšimi sredstvi. Izpustitev zavarovanja pravnega položaja Slovencev brez slovenskega državljanstva po mnenju pobudnikov ni nujno sredstvo za doseg zakonodajalčevega cilja. Prav gotovo bi ta ob ratifikaciji ESP lahko bodisi z dodatnimi členi v tem zakonu ali s hkratnim sprejemom ustreznega drugega zakona o pravicah Slovencev v svetu ustrezno zadostil tudi ustavnim zahtevam iz 2. odstavka 5. člena. Ravnanje Državnega zbora RS je torej trčilo tudi ob splošno ustavno načelo sorazmernosti, ki ga je ob strogi presoji načela enakosti tudi nujno upoštevati.

Zato po mnenju pobudnika gre za nedopustno kršitev 14. člena (podnormiranost oz. "under-inclusiveness") v povezavi z 2. odst. 5. čl. Ustave RS in splošnim ustavnim načelom sorazmernosti. Zato na temelju 24. čl. in ZUStS predlaga, naj Ustavno sodišče RS ugotovi neustavnost Zakona o ratifikaciji ESP in naj na podlagi 48. čl. ZUStS naloži Državnemu zboru RS, da v razumnem roku neustavno stanje odpravi.

Jana Podobnik, glavna tajnica

A N G L I J A

LONDON

"Slovenski dan" za Slovence v Veliki Britaniji

Na nedeljo Svete Trojice, 30. maja 1999, so se Slovenci, raztreseni po Veliki Britaniji, zbrali na že tradicionalnem slovenskem dnevu, ki se je letos odvijal v Rochdale-u na severu Anglije. Stanislav Cikanek, župnik za Slovence v Veliki Britaniji, ki je pripravil za ta dan s pomočjo sodelavcev zelo bogat program, je za to priložnost povabil med naše rojake generalnega vikarja ljubljanske nadškofije prelata Božidarja Metelka.

Osrednji del srečanja, katerega se je udeležilo veliko naših rojakov, je bila sveta maša in pete litanije Materne Božje z blagoslovom. Slovesnost je vodil prelat Božidar Metelko ob somaševanju župnika Staneta Cikaneka, Jožeta Ovnička (župnika iz Notranjih Goric, ki je bil tudi povabljen in je spremljal generalnega vikarja) in dr. Antona Jamnika (ki je bil tedaj na izpopolnjevanju na univerzi v Cambridge-u). Na začetku je zbrane rojake prisrčno pozdravil ter jim izročil pozdrave in zagotovilo molitvene povezanosti ljubljanskega nadškofa in slovenskega metropolita dr. Franca Rodeta. V spodbudnem, opogumljajočem in duhovno bogatem nagovoru je prelat Metelko izhajal iz praznika Svete Trojice, ki je praznik vere v Boga Očeta, Stvarnika sveta in zgodovine in s tem tudi naših življenjskih poti, pa naj bodo še tako prepletene z mnogimi težkimi

preizkušnjami (kar so naši rojaki vsak na svoj način še posebej doživljali, ko so bili mnogi prisiljeni zapustiti domovino, da bi rešili svoje življenje).

Po sveti maši in litanijah je sledilo prijetno družabno srečanje, ki ga je še posebej popestril **ansambel Družina Galič** iz Slovenije, ki je prišel v Veliko Britanijo prav za to slovesnost. Oče Jože Galič igra klavirsko harmoniko, mati Cita igra na citre, hčerka Katarina, poje in igra saksofon ter 13-letni sin Marko so pripravili izredno bogato in veselo popoldne. Tako se je njihovi pesmi kar pogosto pridružila pesem rojakov, ki so bili v prijetnem razpoloženju zbrani v dvorani. Poleg narodnih pesmi in melodij je ansambel izvajal predvsem nekatere najlepše Slomškove pesmi.

Naj na tem mestu še posebej omenimo, da sta na našem dnevu bila prisotna slovenski veleposlanik v Veliki Britaniji, gospod Marjan Šetinc s soprogo in predsednik Britansko-slovenskega združenja, gospoda Keith Miles (velik in zaslužen prijatelj Slovencev), prav tako v spremstvu soproge, ki je Slovenka. Našega dneva se je po končanem bogoslužju udeležil tudi slovenski duhovnik

Peter Kravos, ki deluje na angleški župniji Clayton pri Bradfordu in je duhovnik škofije Leeds.

Zdravnica dr. ANKA PEČNIK je postala članica londonske Kraljevske akademije

Meseca junija je naša dobra in pri vsej slovenski katoliški skupnosti v okolici Nottigham priljubljena zdravnica, Anka Pečnik, visoko napredovala na področju pediatrije. Kot specialistka za otroško zdravstvo je postala tudi članica Kraljevske akademije (Royal College of Child's Health and Pediatrics) v Londonu. Slovesnosti na Royal College-u se je udeležila Ankina mama, ki je prišla za to priliko iz Duseldorfa (Nemčija) in nekateri njeni slovenski ter angleški prijatelji.

Anka kljub veliki zaposlenosti (celo prezaposlenosti) na področju otroškega zdravstva najde še vedno čas za slovensko skupnost v okolici Derbya in Nottinghama. Ne samo, da se rada udeležuje naših srečanj ob slovenskem bogoslužju, ampak pri njih tudi aktivno sodeluje. Imamo jo že kar za svojo organistko. Naše bogoslužno petje vedno rada spremlja na orgle ali harmonij.

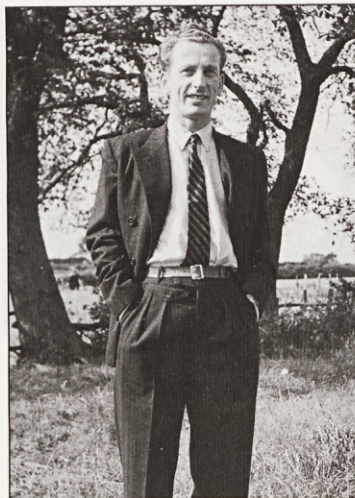
Udeleženci srečanja zbrani v dvorani Slovenskega doma

Zdravnica Anka je bila rojena 11. 4. 1964 slovenskim staršem Mariji in Francu Pečnik (mama je doma iz Šmartnega pri Mozirju, oče pa iz Raven na Koroškem) v Porurju v Nemčiji kot tretji in najmlajši otrok Pečnikovih. Naj omenimo, da je Ankin brat tudi zdravnik, njena sestra pa je veterinarica. Kmalu po diplomi iz medicine in nekajletnem zdravniškem delu v Nemčiji je prišla Anglijo (leta 1995) ter se zaposlila v pediatrični bolnišnici v Chesterfieldu. Nato je delala v otroških bolnišnicah v Derby in Nottinghamu. Povsod je postala zelo priljubljena kot oseba in kot zdravnica.

Slovenska skupnost iz Srednje Anglije, slovenska katoliška misija v Londonu in vsi rojaki, ki Anko poznajo, ji iskreno čestitajo in se veselijo njenih osebnih in poklicnih uspehov.

STANKO PEVEC (1922-1999) je odšel v večnost

V soboto, 5. junija 1999, je po dolgi in mučni bolezni v bolnišnici Lister Hospital v Letchworthu pri Londonu mirno in spokojno odšel s tega sveta v večnost naš dobri Stanko Pevec. Ob njegovi smrtni postelji je bil njegov edini otrok, sin Rado. Od pokojnega Stanka smo se poslovili v ponedeljek, 14. junija 1999, s sv. mašo zadušnico v župnijski cerkvi St Hugh of Lincoln v Letchworthu, ki sta jo ob angleškem župniku Rev. Kevin Greene-u darovala tudi slovenska duhovnika S. Cikanek in Igor Krašna. Sv. maše se je udeležilo veliko število Stankovih in Radotovih angleških prijateljev ter skupina Slovencev iz bližnjega Bedforda in drugod. Po pogrebem bogoslužju v cerkvi smo krsto s pokojnim Stankom pospremili navzoči Slovenci na pokopališče v kakih 20 km oddaljeni Hertford, kjer

Pokojni Stanko Pevec

smo pokojnega položili v grob poleg njegove prezgodaj umrle žene Anice. Pogrebni obred sta ob grobu opravila slovenska duhovnika.

Stanko je bil rojen 11. novembra 1922 v Velikih Pecah 11, župnija Šentvid pri Stični.

Kot večina katoliških fantov, se je med vojno tudi Stanko brez pomislekov odločil za protikomunistično stran. Po koncu svetovne vojne pa je odšel v politično begunstvo. Stankov sin Rado je o svojem očetu na našo misijo v Londonu poslal sledeče poročilo v angleškem jeziku:

"Moj oče je prispel v Združeno kraljestvo spomladi 1948 preko pristanišča Harwich v vzhodni Angliji. Iz južne Avstrije je tja pripotoval z vlakom in ladjo. V začetku je nekaj let preživel po različnih begunskih taboriščih v osrednji Angliji okrog Derbyja. Njegovo zadnje tako taborišče je bilo "Sibson Industrial Hostel" blizu Peterborougha.

V zgodnjih petdesetih so se begunska taborišča počasi zapirala in moj oče se je zaposlil kot uslužbenec v računovodstvu inženirskega podjetja

Jones Cranes v Letchworthu v okrožju Hertfordshire v južni Angliji, kjer je potem ostal do konca življenja.

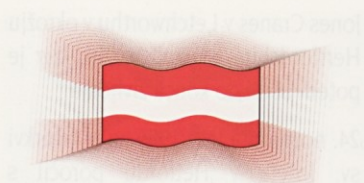
24. novembra leta 1956 se je v cerkvi sv. Jožefa v Hetfordu poročil s Slovenko Anico Golob iz Mežice. Jaz sem se rodil 23. 2. 1959. Mama je delala kot kuharica pri premožnem britanskem paru v majhni vasi Watton-at-Stone blizu Hetforda. Tam so ji dali tudi majhno stanovanje, kjer sta potem živela z mojim očetom.

Toda njuna sreča ni dolgo trajala: maja leta 1961 je moja mati v Watton-at-Stone umrla v prometni nesreči. Oče se je nato leta 1962 preselil v stanovanje v Letchworth, kjer je ostal do konca svojega življenja.

Stanko Pevec je bil velik dobrotnik naše misije v Londonu. Redno je pošiljal župnikom v Našem domu denarno pomoč za božič, za veliko noč, ob slovenskih dnevih in drugih priložnostih. Za vso dobroto in velikodušnost, ki jo je Stanko tako nesebično izkazoval Našemu domu in predvsem duhovnikom, ki so delovali na slovenski katoliški misiji v Londonu, se naš župnik Cikanek iskreno zahvaljuje ter zagotavlja molitve in sv. maše za pokojnega Stanka in njegovo ženo Anico. Božje tolažbe pa kličemo na sina Radota, ki ga je že kot dveletnega otroka prizadela tragična smrt mame in sedaj še očeta - njegovega najboljšega prijatelja.

Slovenska katoliška misija in naša katoliška skupnost v Veliki Britaniji se ga bo vedno spominjala v svojih molitvah.

ŽPS slovenske katoliške misije v Veliki Britaniji

A V S T R I J A

DUNAJ

Poromali smo h krstnemu kamnu slovenskega naroda

Zaradi napovedane prireditve na Kimskem jezeru na Bavarskem smo naše prvotno planirano romanje v Prekmurje prestavili na jesen in se odločili, da se udeležimo srečanja ob koreninah krščanske vere na Kimskem jezeru. Tako smo se v soboto, 29. maja, v zgodnjih jutranjih urah z avtobusom odpeljali z Dunaja. Ob čudovitem vremenu in dobrem razpoloženju je 5 ur vožnje - vmes smo seveda tudi počivali in se krepčali - hitro minilo. G. župnik nas je med vožnjo pripravil na srečanje, s tem da nas je seznanil z zgodovino Karantancev, o njihovi zvezi z Bavarci ter o krstu Gorazda in Hotimirja v letu 745, ki naj bi bila krščena na kraju, kjer je bila svečana sveta maša dveh narodov. Tu smo se duhovno ponovno povezali z Bavarci, s katerimi smo bili v tistih daljnih časih sosedje.

Po sveti maši smo si ogledali približno slab kilometer oddaljen двореc kralja Ludvika II, občudovali prelep park in se še telesno okrepčali.

Pozno popoldne smo prispeli v Trostberg, kjer smo prenočili v zelo lepem, prenovljenem hotelu. Naslednji dan smo pričeli duhovno. Po jutranji molitvi v avtobusu smo v približno pol ure vožnje prispeli v romarsko središče na Bavarskem in v Nemčiji - Altötting. Takoj po prihodu

Namiznoteniški turnir. G. Štekl izroča pokal zmagovalcu Senčarju.

smo v eni izmed obrobnih cerkva praznovali nedeljsko bogoslužje, ki ga je daroval naš župnik g. Štekl. Po sveti maši smo imeli še pete litanije Matere Božje.

Žal nas je čas priganjal in že smo spet sedeli v avtobusu. Pot nas je vodila sedaj proti Dunaju. V avtobusu je bilo ves čas veselo. Prepevali smo, na harmoniko nam je igral Ivan Rušnik, slišali smo veliko šal in čas je hitro mineval. Na Dunaj smo se vrnili v večernih urah.

Na Telovo, 3. junija, smo se udeležili slovesne svete maše na prostem, na Bacherplatzu, v 5. okraju. Tudi letos smo praznovali z dvema sosednjima, avstrijskima župnijama. Slovenci smo sodelovali z dvema prošnjama in pesmijo med sv. obha-

jilom ter se predstavili z dvema odraslima narodnima nošama. Po končani sv. maši je sledila slovesna procesija v cerkev sv. Jožefa, kjer smo zapeli zahvalno pesem in bili deležni zaključnega blagoslova. Prijatelji iz župnije sv. Jožefa so za udeležence Telove procesije in sv. mašo pripravili zakusko.

Največji praznik naše skupnosti je vsako leto **farno žegnanje**, ki je na prvo nedeljo po prazniku Srca Jezusovega. Že na sam praznik Srca Jezusovega, 11. junija zvečer, je bilo slovesno. Avstrijska skupnost je ob udeležbi nekaterih Slovencev in somaševanju več duhovnikov praznovala in se posvetila Presvetemu Srcu Jezusovemu. Med berilom smo Slovenci zapeli psalm in še kasneje dve slovenski bogoslužni pesmi. Po končani sv. maši smo bili vsi povabljeni na prigrizek.

V nedeljo, 13. junija, pa je bil poudarek na slovenskem praznovanju, dasi je bogoslužje, kot že vsa leta poprej, bilo dvojezično. Najlepši trenutek teh skupnih vsakoletnih praznovanj je petje Očenaša, ko si podamo roke in na viden način izrazimo medsebojno povezanost.

Srečanja na Chiemskem jezeru smo se udeležili tudi Slovenci z Dunaja.

Letos je naše praznovanje bilo še posebej slovesno, saj smo se posvetili presvetemu Srcu Jezusovemu in brezmadežnemu Srcu Marijinemu, ter **praznovali še god in 30. obletnico mašništva našega dušnega pastirja Antona Šteklja.**

G. župnika je v imenu cele skupnosti nagovoril dr. Anton Jelen. Skupaj z Ano Oswald sta slavljenca z najlepšimi željami izročila darilo.

Med slovesno mašo, ki jo je daroval slavljenec, je prepeval "hišni" oktet, okrepljen z delom moškega pevskega zbora "Kope" iz Šmartna pri Slovenj Gradcu. Pevci so prišli tudi z namenom voščiti g. Šteklju ob njegovem praznovanju. Pevci so še vedno povezani z njim, saj je bil pred leti, ko je služboval v Šmartnem pri Slovenj Gradcu, njihov zborovodja in ustanovitelj moškega zbora.

Po sveti maši so zaigrali še tamburaši "Fermata" in tudi voščili g. župniku. S tem je bil prvi del slavja, ki je potekal v cerkvi, zaključen. Neformalni del je ob lepem vremenu potekal na vrtu, kjer smo lahko pokušali jedi na žaru, slaščice in se odžejali s tekočimi zadevami.

Farno praznovanje in župnikov jubilej sta počastili dve narodni noši, Anka Hren in Ivan Rušnik, ki sta po končani sv. maši poskrbela, da so srečke s pomočjo dveh ministrantov čim prej prišle v roke udeležencev praznovanja. Priredili smo namreč srečolov, ter tako popestrili dogajanje tega dne.

S tem pa program tega dne še ni bil izčrpan. V zgodnjih popoldanskih urah se je v dvorani pričel **namizno teniški turnir**, za katerega se je prijavilo kar dosti tekmovalcev. Žogice so na obeh mizah švigale sem in tja,

sodniki so budno pazili na pravilnosti in nepravilnosti, dokler niso bile odločene uvrstitve tekmovalcev. Prvi trije (Jože Senčar, Drago Štekl in Branko Nabernik) so prejeli lepe pokale iz rok g. župnika Šteklja.

Ob tej priliki se želimo zahvaliti vsem, ki so prizadevno in z ljubeznijo v kakršni koli obliki pomagali pri izvedbi našega farnega praznika, da je izzvenel v zadovoljstvo vseh. Bog naj jim stotero poplača! Našemu dušnemu pastirju in slavljenca pa vzklikamo "še na mnoga leta in veliko božjega blagoslova!"

Darja B.

LINZ

Srebrna poroka

23. maja sta ga. **Terezija in Herbert Raišek** obhajala srebrno poroko. 25 let je minilo, odkar sta pred Gospodovim oltarjem drug drugemu izrekla besedo zvestobe za vse življenje in tako z Njegovim blagoslovom začela skupno življenje. Sedaj, po 25-ih letih skupne poti, sta se želela Gospodu zahvaliti za prehojeno skupno pot.

V muzikalu "Anatevka" je mlekár Tevje po 25-ih letih zakonskega živ-

Srebrna poroka Terezije in Herberta Raiška

ljenja svoji ženi postavil vprašanje: "Golda, me ljubiš?"

Žena mu je odgovorila: "Kaj me sprašuješ takšne neumnosti!"

Toda on je vztrajal pri svojem vprašanju in ga znova postavil: "Golda, me ljubiš?"

Žena Golda je odvrnila: "25 let živim s teboj, spim s teboj, ti kuham, vzgajala sem najine otroke... Ali ni to ljubezen?"

V tem odgovoru se skriva življenjska vsebina. Kaj namreč pomagajo lepe besede o ljubezni, če niso tudi potrjene z dejanji?

Slovenska skupnost je gospodu in gospe Raišek zaželela, da bi njuna ljubezen še naprej živela v dejanjih vsakdana in tako našla potrditev v skrbi do sopartnerja, v čutu odgovornosti zanj in v spoštovanju ter sprejemanju drugega, takšnega kakršren je.

29. maja je bilo romanje h krstnemu kamnu našega naroda. Tega romanja smo se udeležili tudi Slovenci iz Linza, Salzburga in Freilassinga. Po kratkem srečanju z mariborskim škofom dr. Francem Krambergerjem je sledila izredno lepo pripravljena sveta maša, le-tej pa srečanje s Slovenci z Dunaja. Po kosilu so si nekateri izmed nas ogledali grad bavarskega kralja Ludvika II., pred vrnitvijo domov pa smo se še srečali z g. delegatom Janezom Pucljem in se mu ob tej priložnosti zahvalili za njegovo požrtvovalno delo.

PREDARLSKA

Mednarodno versko srečanje narodnostnih skupnosti

Mesto Bregenz in dežela Vorarlberg prirejata od časa do časa kulturna

srečanja narodnostnih skupnosti, ki živijo in delajo v tem delu Avstrije. Deželna vlada in njeni predstavniki se zavedajo odgovornosti tudi za te ljudi. Ni dovolj, da imajo vsakdanji kruh, ampak je potrebno, da živijo tudi od duhovnih vrednot. Skrb odgovornih ljudi za ta del življenjskih potreb priseljencev je, da bi ohranili kulturne in narodne navade ter običaje, ki so jih prinesli s seboj iz domovine. Tega človek ne sme pozabiti. To je del njihovega bistva, ki mora z njim živeti in ga bogatiti v tuji deželi, z drugačnimi navadami, jezikom in običaji. Namen teh srečanj je svojo narodno pripadnost ovrednotiti pred tujci in predstaviti deželo, iz katere prihajajo.

Župnija St. Gallus, ki skrbi za versko življenje osrednjega dela mesta, je pripravila podobno srečanje 30. maja 1999, s poudarkom na verskih vrednotah ki jih živijo in ohranjajo te skupnosti iz različnih delov sveta. To je bilo mednarodno ekumensko bogoslužje. 15 narodnostnih skupnosti je sodelovalo pri tem medverskim srečanju v lepi in znani baročni cerkvi, ki s svojim mogočnim zvonikom obvladuje del starega mesta Bregantium, s pogledom na Bodensko jezero.

Tudi Slovenci smo se udeležili tega bogoslužja in sodelovali s petjem in molitvijo. Pri slovesnem vходу v cerkev je igral na orgle g. Jože Horvat, ki je odgovoren za kulturno sodelovanje Slovencev z deželno vlado. Ob mogočnem donenju orgel, katerih glas napolni ves prostor, so se skupnosti razvrstile na obeh straneh prezbiterija. Sledil je pozdrav in nagovor župnika in dekana župnije, v kateri se je odvijalo srečanje. V pozdravu in povabilu je bila izražena žel-

ja, da bi bilo to skupno srečanje in bogoslužje začetek medsebojnega zблиževanja, razumevanja in mirnega sožitja, ker smo otroci enega Očeta, ki je v nebesih. Vera nas mora povezovati, utrjevati v dobrem in družiti v ljubezni.

Za osebni pogovor med skupnostmi je bila prilika pred cerkvijo, ob prigrizku in pijači, za katero je poskrbela župnijska skupnost. Za veselo razpoloženje so poskrbeli hrvaška glasbena skupina Tamburica in naš cerkveni pevski zbor, ki so zaigrali in zapeli nekaj narodnih pesmi. Posloveli smo se z željo in upanjem, da se še kdaj snidemo pri skupnem ekumenskem bogoslužju.

Izlet Planinskega društva

Slovensko Planinsko društvo prireja vsako leto pred dopustom in počitnicami izlet za člane; pa tudi nečlani so vabljeni. Letos je bil izlet 13. junija 1999 na Tirolsko - ogled rudnika srebra v Schwazu. V zgodnjem nedeljskem jutru, na praznik sv. Antona Padovanskega, smo se z udobnim avtobusom odpeljali proti Arlbergu, kjer so nas pozdravili še kupi snega, ki ga je letošnja zima obilno natrosila in povzročila velike težave in gmotno škodo. Po slabih dveh urah vožnje smo se ustavili v znamenitem kraju Stams, ki je tesno povezan z našo domovino, s samostanom in patri iz Stične. udi nekdanji izseljenki duhovnik p. Štefan, ki je dolgo časa oskrboval slovensko skupnost na Predarlskem, je živel, delal in umrl v tem samostanu.

Nedeljsko bogoslužje smo obhajali v samostanski kapeli, kjer se samo-

stanska družina zbira k maši in molitvam v zimskem času.

Po končanem bogoslužju je sledil ogled cerkve. Zvedeli smo nekaj o zgodovini cerkve in samostana, o znamenitostih, ki jih hrani in kaže vsem, ki prihajajo v ta hram molitve in umetnosti. Za kratek čas smo se ustavili na samostanskem pokopališču, kjer počiva p. Štefan, se ga spomnili v molitvi in položili na grob šopek cvetja ter prižgali svečko. Letos mineva deset let od njegove smrti.

Za drugo popoldansko uro smo bili naročeni za ogled rudnika srebra v Schwazu.

Danes je rudnik opuščen, ker je pridobivanje in predelava te rude predrago. Konkurenca drugih dežel, ki so bogatejše z rudo in imajo cenejšo proizvodnjo srebra, so prisilile upravo, da je rudnik zaprla in opustila. Danes je le še "muzej" za ogled in ob čudovanje.

Po ogledu rudnika smo imeli v načrtu še obisk tirolskih kmetij v Kramsachu, toda čas nas je prehitel in po kratkem postanku v tem kraju smo se odpeljali proti domu. Vmes smo še večerjali in se posloveli od preživetege dneva. Med vožnjo nas je spremljal dež, saj skoraj ni dneva v tem letu, da ne bi lilo. Kljub temu smo bili hvaležni za lep in bogat dan, ki ga nam je Bog podaril.

Nova spoznanja, doživetja in bogastvo, s katerim se ponašajo mesta in dežele, so nam odprla oči in napolnila srce, kaj vse je človek naredil in zapustil znanec. Povsod sledovi Boga in navzočnost človeškega duha.

B E L G I J A

EISDEN

Kakor vsako leto, smo šli tudi letos na binkoštni ponedeljek **na romanje**. Do letos sta to romanje organizirali skupno društvi Slomšek in Naš dom. Vsak član društev je v dar dobil povrnjen del potnih stroškov. Glavni cilj romanja je bil kakšen znan romarski kraj v Belgiji, v Nemčiji ali na Nizozemskem. Število udeležencev v zadnjih letih je en napolnjen avtobus in še nekaj osebnih avtomobilov - med 60 in 80 ljudi.

Letos nas je bilo 60 udeležencev iz okolice Eisdna, Genka in drugih krajev, celo nekaj prijateljev iz Slovenije, ki so bili tukaj na obisku. Glavni cilj je bilo svetišče Marije Pomočnice v Moresnetu, na tromeji med Belgijo, Nizozemsko in Nemčijo. Ob 10.30 je bila v cerkvi sveta maša in pete litanije z odpevi, nato pa še križev pot ob svetovno znanih postajah iz začetka tega stoletja. Poseben čar za dušo in oko je bila cvetoča narava v gozdičku, skozi katerega so postavljene postaje - prav vsaka je zgrajena na drugačen način. Rododendron je bil v različnih barvah v polnem razcvetu.

Sledil je prijeten izlet skozi slikovito pokrajino in celo vožnja z ladjo po Rurskem jezeru.

Razpoloženje v nadstropnem avtobusu je bilo zelo lepo. Predsednik društva Slomšek Stani Revinšek, ki je to potovanje pripravil, nam je ves čas

v lepi slovenščini in še boljši flamščinu strokovno in umetniško razlagal zgodovino ter znamenitosti pokrajine.

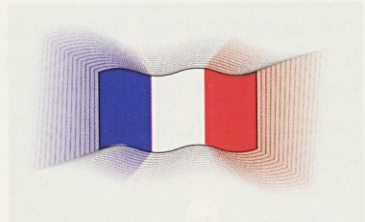
6. junija je Društvo Slomšek priredilo praznovanje materinskega in očetovskega dneva v dvoranici Slovenske katoliške Misije. Po sveti maši je enako kakor v Genku sledil programček in postrežba. Dvoranica je bila skoraj premajhna za več kot 60 udeležencev. - Posebno doživetje tako v Genku kakor v Eisdnu je bil prispevek župnikove sestre Ivanke Šimec (r. Rajk), ki je s hčerko Sonjo prišla na obisk iz Avstralije. Očetom je občuteno zapela: "Moj oče, zakaj 'maš tak' sive lase..." in materam: "Mamica je kakor zarja..." Na očeh nekaterih je bilo opaziti solze ganjenosti...

GENK

5. junija je društvo Naš dom pripravilo materinski in očetovski dan s sveto mašo v obnovljenem društvenem domu in s prijetnim programom ter postrežbo v nadaljevanju.

MAASMECHELEN

26. junija je Slovensko društvo sv. Barbare praznovalo svoj 70. jubilej. Ob 15. uri je bila v cerkvi sv. Barbare v Eisdnu sveta maša, pri kateri je prepeval Slovenski mešani pevski zbor Slomšek. V mestnem Kulturnem centru je sledil kulturni program ob sodelovanju gostov iz pobratene Škofje Loke. "Loški oder" je umetniško predstavil Tavčarjevo "Krvavo rihto", zabavni program pa je popestrila "Folklorna skupina Škofja Loka", nato pa še ansambel "Laufarji".

F R A N C I J A

CHATEAUREUX

Na binkoštni ponedeljek smo se zbrali kot vsako leto k skupni slovenski maši iz okolice Châteauroux. Zanimivost je bila ta, da smo imeli liturgično srečanje v ARCHINAT v okraju Allier. Ga. Gerič je vse organizirala in povabila Slovence iz treh krajev in so tudi prišli, saj sam kraj srečanja je bil lep in ves v majskem cvetju. Pred cerkvijo smo se pogovarjali in pozdravljali kot je njihov prekmurski običaj. Pohvalno je, da se tu ljudje redno zatekajo k zakramentu sprave, kar postaja redkost v Franciji. Med sv. mašo smo peli slovenske majniške pesmi. V tem razpoloženju in veselju smo se po maši pri skupnem kosilu v bližnji gostilni vsedli in peli ob bogato obloženih mizah. Vsak je imel nekaj novic od doma in smo pogovarjali o našem skupnem življenju v Franciji. Slovenske narodne in cerkvene pesmi so si sledile

Po maši pri družini Gerič

med obedom in mnogo Francozov, ki so bili v gostilni so poslušali lepoto petja in marsikatera roka je zaploskala našim lepim melodijam in veselemu petju.

PARIZ

Kraševci med nami

Društvo Slovencev v Parizu je pod vodstvom predsednice ge. Eve v nedeljo 29. maja pripravilo v dvorani slovenskega doma v Châtillonu igro Smrček. Zgodba nas je popeljala v vas, kjer se živi, dela in ljubi. Vsi vse vedo in vsak si po svoje predstavlja vse, kar se okrog njega dogaja. Življenje je nekaj drugega kot naša domišljija. V takih scenah se dogajajo smešne slike, ki silijo gledavca, da se od srca nasmeje. V sklepu igre je bilo tudi več petih melodij, kar igro še bolj popestri in ji da čar vesele komedije. Samo izvajanje je bilo jasno in polno notranjega doživetja. Smeh je bil v dvorani zelo pogost, saj je vsak igralec vključil svojo osebnost v polnost same vloge in jo je hotel veselemu gledalcu še bolj predočiti. Na koncu je dolgo časa trajalo priznanje vsakemu, ki je vložil toliko napore za sliko iz vaškega življenja. Takih in podobnih prireditev si še želimo tudi v bodoče.

Zaključek šole in verouka

Društvo Slovencev v Parizu je pripravilo zaključek šole slovenskega jezika, v nedeljo, 20. junija 1999, v dvorani slovenskega doma v Parizu. Otroci in mladina so nam uprizorili razne recitate in nam pokazali, kaj so se lepega naučili, v slovenskem jeziku, v tem šolskem letu. Veliko priznanje gre ge. Antoniji Bernard, ge. Antoniji Šimc in sestri Rozaliji za delo, ki ga opravljajo skozi celo leto.

Ivan Fabčič z ženo

Njihov trud je velik, saj dajejo svoj prosti čas za poučevanje, kljub temu, da so starši, otroci in mladina pogosto odsotni. Tu bi lahko dodal: "Francoski Slovenci, prebudite se in vložite malo več truda in časa za znanje Slovenščine vaših otrok. Nismo Slovenci samo po krvi, ampak smo po znanju slovenskega jezika resnične priče, da smo Slovenci. Kdor se sramuje svojega jezika, ta priča, da se ne zaveda, kakšno bogastvo je govoriti več jezikov."

Poroka in krst v družini Fabčič (4. julij 1999)

Veselje in radost, mir in ljubezen so se vkoreninile v isto družino, saj je bila poroka in krst med sveto mašo istega dne. Dolgo sta se g. Ivan Fabčič in Fabienne Edith Bergeron pripravljala na ta veliki dan. Njuna ljubezen je zorela in na veselje staršev sta sklenila skupno zvezo za vse življenje. Njuni drugi otrok je bil tudi krščen in tako smo bili priče veselega dogodka za družino in žup-

njsko pariško občestvo. Med mašo smo peli slovenske pesmi pod vodstvom g. dr. Janeza Zorca. Prav očarljivo je bilo po blagoslovitvi prstanov, ko je njun sin prinesel očetu in mami prstana, ki sta si ju podelila za celo življenje. Marsikatero oko je bilo oroseno v veselju, da je lahko videlo in doživelo ta dogodek. Ivanu in Fnabiennel želi pariško občestvo mnogo sreče, veselja in miru v družinskem krogu. Mali Shanell Cathy Edith pa kličemo: "Živi sveti krst kot božji otrok!"

Poroka v družini Šabec (24. julija 1999)

Kolo časa na pripravo na sveti zakon se je eno leto vrtelo okoli svoje osi in pri vsakem srečanju smo se vedno bolj spoznavali med seboj. Bolj ko se je bližal čas poroke, bolj in bolj je bilo vse sproščeno in naravno. Vsaka predzakonska priprava je bila globoko srečanje med Bogom in poročencema. Beatrice Šabec in Hervé Drouet sta se poročila v cerkvi Saint Denis v Neuilly en Thelle. Njuni starši, bratje, sestre in prijatelji so se zbrali iz vseh koncev sveta. Prišli so tudi Slovenci iz Matenje vasi in Studeno pri Postojni in pripeljali s seboj vesele fante, ki so peli in igrali, da je bilo veselje. Najbolj me je presenetil g. Hervé Drouet, ki je Francoz, a je bral poročna besedila v slovenskem jeziku. Tu se vidi, da je potrebna samo dobra volja in vse steče, kot je treba. Hervé, hvala ti, da si bil toliko pogumen in si hotel nam Slovincem povedati, kot si sam dejal: "Zaradi Beatricije sem spoznal Slovence in slovenski narod."

Beatriciji in Herveju želim, da bi jima Bog dal srečno in mirno sožitje ter zdrave otroke, ki si jih želita.

Jakob Selak, 1906-1999

Iz La Machine je prišla vest, da je umrl g. Jakob Selak. Rodil se je Jakobu Selaku in Ani rojeni Arko v Dolenji vasi pri Novem mestu. V družini Selak so imeli deset otrok. Starši so vzgajali svoje otroke v luči krščanske vere, zato ni čudno, da je bil g. Jakob veren in zvest v vsem Bogu in spoštoval vsakega človeka. V Francijo je prišel leta 1929 in se naselil v La Machine in je kot rudar v rudniku delal in garal, da je ustvaril vse, kar je imel. Poročil se je z g. Marijo leta 1932. S skupno ljubeznijo sta gradila novi svet in hčerki Mariji nudila vse, da je bila lepo vzgojena. Njuna hiša je bila odprta vsakemu človeku, a vedno sta bila pripravljena narediti uslugo vsakemu, ki je bil v potrebi. V društvu sv. Barbare in Bratstva in edinstva je sodeloval in širil s svojim delom čut pripadnosti slovenskemu narodu. Nam, slovenskim duhovnikom je vedno pomagal pri organiziranju raznih srečanj. Bil je res mož besede in dejanj.

Ženi in hčerki Mariji, vnuku in pravnuku ter vsem sorodnikom doma in po svetu izrekam globoko sožalje. G. Jakobu pa želim, naj počiva v miru z Njim, ki ga je vse življenje ljubil in

Pokojni Jakob Selak

pričeval s svojo vero in dobroto. Hvala vam! Počivajte v miru!

MERICOURT**Prvo obhajilo**

Poleg slovenske hiše v kapeli sv. Barbare je bilo na binkoštno nedeljo in polno ljudi. Bilo je prvo obhajilo za devet otrok. Otroke je več let pripravljala na ta velik dan ga. Milka. Njene zasluge so velike, saj se trudi, da bi otroci spoznali veličino Boga in ljubili svojega bližnjega. Njena metoda poučevanja verouka je preprosta, a globoka, saj otroci radi prihajajo k verouku in to je dovolj velik dokaz, kako je priljubljena med vsemi. Kapelo sv. Barbare je lepo okrasil g. Jean iz Pariza. Prav lepo se mu zahvaljujem za delo, ki ga opravlja za nas Slovence. Med mašo smo peli ljudske cerkvene pesmi pod vodstvom g. Franca Razložnika. Vsem gre velika zasluga, da je lepo uspelo prvo sveto obhajilo.

Silvester Česnik

JUŽNA FRANCIJA**Jugozahod**

Večkrat ponavljam, kako potrebno je, da se s svojo mislijo združimo tudi z najbolj oddaljenimi in razkropljenimi rojaki. Tokrat vas želim seznaniti z zvesto in globoko verno slovensko ženo, ki jo je življenjska stiska privedla v Francijo. **Govorim vam o 86-letni gospe Ani Tomec**, ki je po rodu Prekmurka iz vasi Lipa pri Murski Soboti in danes živi v Saintesu, v domu za ostarele.

Ob obisku mi je dejala, da sta njena zvesta spremljevalca samo še molitev in trpljenje, ki ju vsakodnevno daruje za druge. Že od mladosti za-

Ana Tomec iz Saintesa zvesto moli za slovenske izseljenske duhovnike in jih izroča v Marijino varstvo.

vzeto moli na čast slovanskima apostoloma in misijonarjema Cirilu in Metodju. In zagotovila mi je, da prav posebej priporoča Bogu slovenske misijonarje med zdomci in izseljenci. Draga ga. Ana! V svojem in v imenu vseh mojih duhovniških sobratov med našimi in vašimi rojaki po svetu, se vam srčno zahvaljujem za to vaše duhovno spremstvo našega misijonarjenja.

MARSEILLE

Zadnje predpočitniško mašo v Marseillu smo načrtovali 19. junija. Tamkajšnji rojaki so se je že veselili, toda okoliščine so nam to preprečile. Mesto Marseille je prav na ta dan obhajalo 2600-letnico svojega obstoja. V ta namen so pripravili mogočno praznovanje, ki se ga je udeležilo kar 300.000 ljudi od vsepovsod. Zato so dve uri pred našo predvideno slovensko mašo zaprli številne dostope v mesto in vse ulice v okolici starega pristanišča, v katerega bližini se mi običajno zbiramo pri sestrah frančiškankah. Tako smo se v zadnjem trenutku klicali po telefonu in se ob-

veščali, da tokrat žal ne moremo priti skupaj.

Zato sem se ponovno odpravil v Marseille teden dni kasneje, da sem obiskal nekaj družin in predvsem naše bolnike.

NICA

Zamenjavo slovenskega duhovnika v Nici v mesecu februarju je spremljalo mnogo dogodkov. Kopičile so se obveznosti, čas je mineval. Tako smo se kar nekoliko pozno spomnili, da naše življenje ne more samo brzeti naprej, da ne moremo od življenja in od drugih samo nekaj zahtevati, pričakovati, prositi. Treba se je umiriti, pogledati na prehojeno pot in obuditi hvaležnost v svojem srcu za vse, kar se dogaja med nami.

Slovenska skupnost v Nici je imela razlog za tak premislek, saj ji je dosedanji duhovnik **Franjo Pavalec zapustil kar 27 let duhovniškega življenja**. V mesecu majniku smo se odločili, da ga na pot preko poslednjega življenjskega obdobja pospremimo s skromno gesto naše hvaležnosti. V ta namen smo se zbrali pri

skupni zahvalni maši in kasneje na skupnem kosilu v prijetnem gostišču nad Nico. V imenu slovenske skupnosti je dosedanjega duhovnika nagovorila gospa Julka Pascalone in vsem skupaj s toplimi besedami priklicala v spomin nekatere najbolj izrazite trenutke skupne rasti in veselja v minulih letih. Seveda je največji del osebnih žrtev in naporov dosedanjega župnika ostal skrit očem mnogih, a Bog že ve, da to ni pozabljeno.

Nas namen ni bil, da bi gospodu Pavalecu rekli "nasvidenje", temveč od srca HVALA za vse. Gospod Franjo še naprej ostaja med nami kot del naše skupnosti in vsi mu želimo, naj ga Bog še dolgo ohranja pri močeh. Mi pa se priporočamo njegovim molitvam.

Slovenska skupnost se je v zadnjem dnevu maja razveselila še enega doživetja. Na poti z 41. mednarodnega vojaškega romanja v Lurd **nas je obiskala skupinica sedemnajstih slovenskih vojakov in oficirjev**. Kljub temu, da smo za prihajajoči obisk izvedeli takorekoč v zadnjem trenutku, je vendarle prihitelo tudi

nekaj naših rojakov iz Nice, da pozdravi delegacijo iz domovine. V cerkvi Janeza Evangelista smo imeli z njimi mašo in duhovnik Igor Luzar, ki je vojake spremljal, nam je v pridigi posredoval nekaj globokih misli o zvestobi domovini in narodnim koreninam, saj ta zvestoba govori tudi o naši ljubezni do Darovalca vsega, kar smo in kar imamo. Po maši pa nam je general Viktor Kranjc izročil svojevrsten spominek na to naše srečanje: spominsko plaketo slovenske vojske.

Zapustil nas je Ludvik Ljubič

V začetku junija je utihnila življenjska pesem našega rojaka iz Nice Ludvika Ljubiča. Zakaj pravim "življenjska pesem"? Ne morem namreč obiti dejstva, da je rajni Ludvik čudovito prepeval. Huda bolezen ga je za več let priklenila na posteljo, kjer je v naraščajočem trpljenju počasi ugašal, a prav tu se je v njegovem srcu porajal vedno glasnejši spev vere. Večkrat sem ga obiskal, mu nosil sveto obhajilo in mu podelil tudi bolniško maziljenje. V zadnjem letu dejanjsko ni več spregovoril, a govoril je njegov topel in hvaležen pogled, oči, ki so se ob vsakem obisku rojakov napolnile s solzami veselja.

Ludvik Ljubič se je rodil 8. 9. 1914 v Trstu. Med drugo svetovno vojno se je preselil v Koper in tam kasneje delal na matičnem uradu. Leta 1948 se je poročil in z ženo Dragico sta začela ustvarjati družino. Toda že leta 1952 je Ludvika komunistična oblast po nedolžnem obsodila in za štiri leta spravila za zapahe. Zaprt je bil skupaj z rajnim škofom Stanislavom Leničem. Po izpustitvi je z družino odšel najprej v Trst, nato pa leta 1959 v Francijo. Tu je v začetku delal na kmetiji, pozneje pa se je zaposlil v to-

Gospodu Franju Pavalecu smo se zahvalili za 27 let duhovniškega dela.

Pokojni Ludvik Ljubič

varni plastičnih izdelkov v Nici in zatem v Grassu.

Ludvika smo izročili božji ljubezni in usmiljenju, ko smo ga 9. junija z mašo in ob večji udeležbi naših rojakov pospremili k večnemu počitku. Bog mu bodi bogat plačnik za vse, kar je v življenju storil dobrega!

Cindy je prejela sveti krst

V nedeljo, 6. junija, je v cerkvi v Escarene v bližini Nice postala božji otrok mala Cindy Marthe Dorsemene. Oče Richard in mati Brigitte sta se skrbno in že dolgo pripravljala na ta veliki dogodek v svoji družini. Ker je Brigitte hči slovenskih staršev, je za botrstvo svoji hčerki izbrala tudi bratranca iz Slovenije.

Novokrščenki Cindy in njenim staršem se z voščili in predvsem z molitvijo pridružuje vsa slovenska skupnost. Čeprav je Cindy prejela zakrament krsta po slovenskem duhovniku, se zavedam, da kot otrok tretje generacije verjetno nikoli ne bo govorila slovensko. Toda s krstom je stopila na pot vere, ki ne pozna jezikovnih ovir in želimo ji, da bi se s pomočjo staršev kmalu dejavno vključila v življenje Cerkve, kjer je ed-

Ob krstu Cindy Dorsemene

ina razpoznavna govorica krščenih živa ljubezen do Boga in bližnjega.

David T.

H R V A Š K A

ZAGREB

Duhovna sekcija Anton Martin Slomšek pri Kulturno prosvetnem društvu Slovenski dom v Zagrebu je v mesecu juniju zaključila **duhovno zelo bogato leto**. V soboto, 12. junija, smo poromali v Slovenijo v Slomškove kraje. Na Ponikvi, v Slomškovem rojstnem kraju, smo se pridružili številnim romarskim skupinam iz raznih krajev Slovenije. Za vse skupine je bila skupna sv. maša, s petjem sta sodelovala naš pevski zbor in pevski zbor iz župnije sv. Petra v Ljubljani. V Slomškovi rojstni hiši smo si ogledali spominski muzej.

Na poti domov smo se ustavili pri sv. Emi na Pristavi pri Mestinju, ki je še danes znana božja pot.

Ustavili smo se še na Bizeljskem, kjer je Slomšek začel svojo duhovniško pot kot kaplan. Sedanji župnik Vilko Šolinc pride večkrat maševat v Zagreb, zato je bil obisk še toliko bolj prijeten. S pesmijo smo se zahvalili Bogu za tako lepo romanje.

Deležni smo bili še enega bogatega duhovnega doživetja. V soboto, 26. junija, je bil v zagrebški katedrali **posvečen za mašnika jezuit p. Niko Bilić**, po materi Slovenec. Novo mašo je imel v nedeljo, 27. junija, v baziliki Presvetege Srca Jezusovega - iz te župnije je tudi doma - skupaj še z dvema jezuitoma. Pri novi maši je imel pridigo jezuit p. Janez Knafelj, novomašnikov bratranec. P. Niko se nam je popoldan pridružil pri slovenski maši. Župnik Metod Oblak je poudaril, kako znamo Slovenci ceniti novo mašo. Pregovor pravi, da se za novo mašo spleča iti tako daleč, da se pri tem strgajo novi podplati. Ljudje so bili resnično srečni, ko so prejeli novomašniški blagoslov.

K A N A D A

CLEVELAND

Slavje ob 93. rojstnem dnevu junaškega majorja P. Barreja

Nedelja, 21. marca, je bila slovesna za kanadskega majorja P. Barreja. Slavje je bilo v cerkveni dvorani Brezmadežne. Ta dan je praznoval major 93. rojstni dan. Slavje je organiziralo torontski Tabor DSPB pod vodstvom Blaža Potočnika. Iz Clevelanda se ga je udeležilo okrog 35 oseb. V dvorani je bilo preko 350 gostov.

Slavje je odprl Blaž Potočnik s pozdravom, nato pa je bila kanadska himna in slovenska. Med navzočimi je bil tudi naš slovenski kardinal dr. Alojzij Ambrožič, ki vodi torontsko nadškofijo. Dalje še grof Nikolaj Tolstoj z ženo Georgino, iz Buenos Airesa pa Ivan Korošec.

Po pozdravu in kosilu je imel govor major Barre. Spomil je na vse tisto, kar se je dogajalo v begunskem taborišču Vetrinje. Omenil je tudi prizadevanje primarija dr. Valentina Meršola, sedaj že pokojnega. Navzoč pa je bil njegov sin, dr. V. Meršol, z ženo. Navzoči so vstali in s ploskanjem odobrvali njegov govor. Med navzočimi je bilo opaziti, da se dobro spominjajo preteklosti in vedo, kaj bi se bilo zgodilo, če takrat ne bi posređoval major Barre.

Ob tej priliki se tudi zahvalimo torontskemu Tabor DSPB, da je pripravil tako lep sprejem gostov, in

želimo, da se večkrat snidemo. S tem se naše vrste še bolj strnejo in se pokaže na naš slovenski "holokavst", ki se je zgodil leta 1945.

Blaž Potočnik

N E M Č I J A

BERLIN

Folkloriada

V mesecu juniju se je v prostorih slovenske župnije in župnije sv. Elizabete v Berlinu odvijala 13. folkloriada. Organizacijo srečanja folklornih skupin slovenskih društev iz zahodnega dela Nemčije je letos prevzelo društvo E.V.Slovenija Berlin, ki ima odlične pesalce, ki se folkloriade redno udeležujejo.

Teža odgovornosti je bila na ramenih predsednice društva Slavice Škrabar, njenega moža Marjana in Stanislava

Kostanjevca. Organizatorjem smo z veseljem odstopili prostore in vse nastopajoče nagradili z močnim aplavzom.

Nastopila je tudi folklorna skupina Ozare iz Kranja, za dobro razpoloženje po prireditvi pa je igral ansambel Nasmeh.

Pokaži, kaj znaš

V soboto, 26. junija, smo v župnijski dvorani pripravili Pokaži, kaj znaš. To je bila sklepna prireditev ob 30-letnici slovenske župnije in hkrati vrhunec praznovanja. V mislih smo se podali 30 let nazaj - seveda tisti, ki so se tu rodili, le do takrat, ko so se prvič zavedli, kje so in kdo so. V spominih smo obudili vsa ta leta trdega dela, varčevanja in odpovedovanja, a hkrati zelo ustvarjalna leta, ko se je kljub vsemu vedno našel čas tudi za Boga, kulturo, slovensko šolanje, za prepevanje v zborih, delovanje v ansamblih in drugih oblikah verskega in kulturnega udejstvovanja. In prav to je tisto, česar Slovenec nikoli ne pozabi, pa ni važno, kako daleč od doma živi.

Tudi župnik Dori je pokazal, da zna peti.

Ministrant Marko je na prireditvi nastopil s kitaro.

Kljub temu, da smo o prizadevnih pevcih slovenske župnije že večkrat poročali, je prav, da ob jubileju predstavimo prav vse nastopajoče, žive ude slovenske župnije, ki so s svojim nastopom pokazali, da v Berlinu skrbimo za vse, od najmlajših do najstarejših:

Otroci

Otroci so naša prihodnost, naše upanje. V vsaki skupnosti pomenijo bodočnost, nadaljevanje začetega in začetek novega. Tudi našo župnijo krasijo venec najlepših cvetov, to so naši otroci. Pogled v otroške oči nam odkrije kristalno čisto jezero ljubezni in resnice, otroški nasmeh nam pričara veselje. Kar stori otrok, je vedno najlepše in najbolj iskreno; pa naj joče, se smeje, nagaja, se uči, se igra, govori... Res, najlepše pa je, če igra in poje. Tudi naši otroci to znajo in Marko, Boris, Danijel in Gregor so pod taktirko Victorja Victorina čudovito zapeli.

Gervinova skupina

Tudi v cerkvi poznamo alternativno glasbo, kajti vse kar je lepo, časti Boga. Preko glasbe Bogu najlaže razodenemo svoje čutenje in mišljenje, želje in prošnje. Naši nekdanji ministrantje se kot glasbeniki uve-

ljavljajo tudi v drugih skupinah, ne samo v domačih in bogatijo naše duhovno in kulturno življenje. Tako se je predstavil tudi Gervin Pukmeister z glasbeno skupino, kjer igra in ustvarja, pri tem pa mu veliko pomaga nekdanji ministrant Stani Fonda in z veseljem smo jim prisluhnili.

Druga generacija

Ponos župnije in vseh mladih je prav gotovo skupina Druga generacija, katere člani so: Stane, Kristjan, Danijel in še en Kristjan. Navdih in moč za svoje delo so črpali v liturgičnem življenju župnije. Fantje prav radi zaigrajo tudi pri sveti maši. To je poseben pristop: s svojo glasbo, lepim petjem in izbranimi besedili so znanilci lepe prihodnosti naše župnije, so most med vsemi ljudmi, tako ali drugače mislečimi, so dokaz, da glasba ne pozna meja.

Zbor Planika

Ženski zborček Planika je sestavljen iz pojočih slavčkov naše župnije. V kratkem času jim je uspelo veliko in raznovrsten repertoar je njihovo bogastvo. Odlikujejo se po odlični izvedbi, saj pesem iz njihovih grl vedno osvoji srca poslušalcev. Največkrat nastopajo pri bogoslužju, pa tudi na različnih zborovskih srečanjih in priložnostnih kulturnih prireditvah. Pevovodja Franci Pukmeister ima srečno roko pri vodenju in izbiri lepih domačih pesmi. V zadnjem času mu pomaga tudi naš organist Victor Victorino. Tudi tokrat so nas razveselili.

Oktet

Oktet je tista vokalna skupina, ki je najdlje skupaj in jo ves čas vodi Franci Pukmeister. Pevci pojejo od vsega začetka v takšnem ali dru-

gačnem sestavu in so pevska kontinuiteta župnije. Nastopajo na vsakovrstnih prireditvah, največ pa pri sveti maši. Prepevajo ob slovesnostih, zabavah, pa tudi ob žalosti, saj so se v imenu župnije poslovlili že od mnogih prerano umrlih. Največje bogastvo okteta je njihova širina in odprtost. Med starejšimi sta tudi dva mlada pevca. Kjerkoli se pojavijo, navdušijo in na najboljši možni način predstavijo našo župnijo.

Prva generacija

Prva generacija je skupina, ki je od vsega začetka razveseljevala in bodrila ljudi v Berlinu in prek lepe domače glasbe ohranjala stik z domovino. To so ljudje, ki so vedeli, kaj človeku v tujini največ pomeni - pesem v domačem jeziku. Na odru zdomcev so odigrali veliko vlogo. Imajo veliko zasluga, da so mladi v Berlinu začutili domačo pesem, saj so jim znali posredovati tisto, kar so jih naučile njihove matere in očetje. To je bila za mlade velika vzpodbuda in tako je nastala Druga generacija. S hvaležnostjo smo prisluhnili starim vižam.

Seveda zgoraj omenjeni niso vsi. Veliko jih je še, ki so in še delajo tako, pa so sedaj kje drugje in vedno znova pričajo za obstoj naše župnije v Berlinu. Veliko jih je, ki delajo in pomagajo, a raje ostajajo v ozadju, pa so prav tako pomembni, kajti veriga je močna le, če so močni vsi posamezni člani.

M.M.

FRANKFURT

V maju in juniju se je v naši skupnosti zgodilo toliko stvari, da bo pričujoči zapis samo bežen pregled življenja in dela župnije.

Birmanci in njihovi botri s škofom birmovalcem in domačim župnikom

V začetku meseca, 13. maja, na vnebohod, je **našo župnijo obiskal koprski škof msgr. Metod Pirih** in petim mladim, Kristini, Darji, Štefaniji, Danijelu in Toniju, podelil **zakrament sv. birme**. V okoliščinah in z možnostmi, ki so po naših zdomskih župnijah, so se kar nekaj časa pripravljali na prejem tega zakramenta. Škof Metod je Frankfurt obiskal že štirikrat. Ob tej priliki je blagoslovil tudi novo župnijsko bandero.

Čez deset dni, 22. maja, je sledila v frankfurtski 'cesarski stolnici' **maša narodov**, ki živijo v Frankfurtu in limburški škofiji. Vrsta narodov je tako ali drugače sodelovala pri bogoslužju, ki ga je vodil škof Franc Kamphaus iz Limburga. V pridigi seveda ni mogel mimo vojne v Evropi, ki je spomladi divjala na Balkanu. Letošnje prinašanje darov je bilo v znamenju vina dežel in narodov, ki živijo in delajo v tem predelu Evrope.

Zadnja sobota v maju pa nas je že nekaj mesecev vabila na Bavarsko na **Chiemsee**, kjer smo se skupaj z drugimi Slovenci iz domovine in tuje zahvalili za zakrament krsta

naših prednikov. Večina frankfurtskih župljanov nas je prišla z avtobusom, nekateri pa so s poti proti domu usmerili svoje 'konjičke' k temu jezeru in se nam pridružili. Tako nas je bilo kar za poln avtobus.

Letošnjega **praznovanja sv. Rešnjega telesa** in krvi smo se udeležili v Frankfurtu na Römerju, kjer je bila maša in nato procesija po bližnjih ulicah v cerkev sv. Jerneja - v frankfurtski Dom. Letošnje bogoslužje in procesijo je vodil limburški pomožni škof Gerhard Pieschl. Po sklepnem blagoslovu pa je bilo seveda na vrsti vsakoletno praznovanje ob hrani, pijači in glasbi okrog Kaiserdoma. 6. junija, na prvo junijsko nedeljo, je bila v naši župniji slovesnost prvega obhajila za Jasmينو, Tatjano, Damiana in Christiana. Lansko leto ni bilo nobenega; kako bo pa v letu, ki je pred nami?

Vsakoletna maša za domovino nas je letos zbrala v soboto, 19. junija, v romarski cerkvi v Maria Einsiedel pri Gernsheimu. Kar v enakem številu kot prejšnja leta smo prišli iz slovenskih župnij Mannheim in Frankfurt, med nami pa je bil profesor dr. Drago

Ocvirk. Tako so ga mnogi tudi v živo videli in slišali, ko že nekaj časa lahko prebiramo njegove komentarje v Naši luči. Njegovo razmišljanje je bilo osredotočeno zlasti okrog našega odnosa do domovine. Tudi trenutki po maši ob prigrizku in pijači, za kar je poskrbelo društvo Sava, so bili prijetni, saj se z nekaterimi srečamo samo enkrat na leto.

V ponedeljek 21. junija, je po daljši in hudi bolezni **umrl Mirko Sladič** iz Mörfeldena. Doma je bil iz Trbovelj, za kruhom pa je prišel najprej v Nürnberg, nato pa v Frankfurt v tovarno Siemens. Pokopan je bil v četrtek 24. junija, na pokopališču v Mörfeldnu. Tudi peščica domače zemlje je prekrila njegov grob na tujem. Naj bo ženi Marianni izraženo sožalje izraz naše vere v Kristusa, ki je s svojim vstajenjem premagal vsako zlo in smrt, saj je Življenje samo.

rem

Prvoobhajanci z župnikom Martinom

Slovenci v Darmstadtu smo z veseljem proslavili župnikov jubilej.

DARMSTADT

V Darmstadtu smo v juniju praznovali **20. obletnico mašniškega posvečenja**.

Naš župnik **Martin Retelj** so bili pred dvajsetimi leti posvečeni za duhovnika. Z molitvijo in mašo, pri kateri je somaševal tudi diakon Franček Bertolini, D. J., smo se spomnili tega pomembnega dogodka. Z mašno daritvijo smo se zahvalili našemu nebeškemu Očetu, da smemo biti vsak teden deležni sv. maše v materinem jeziku.

Zahvalili smo se tudi župniku za njegovo požrtvovalnost in trud, ki ga ima z nami. Bog poplačaj!

Farani Darmstadta

MANNHEIM

Zvonko Kovačič (1954 - 1999)

Komaj leto in pol za svojim očetom se je preselil k Bogu Zvonko Kovačič. Z enajstimi leti je s svojimi starši iz Gornje Radgone prišel v Nemčijo. Grenzach ob švicarski meji blizu Basla je postal njegova druga domovina. Ko je pred dvema letoma požrtvovalno pomagal pri srečanju Slovencev iz južne Nemčije in sosednje Švice, njegov oče pa je še poln moči sedel med nami, nismo slutili, da bomo letos že oba pogrešali. Še zlasti pa bosta pogrešala očeta njegova hčerka in sin, saj sta poleg nemškega in materinega poljskega jezika slišala še očetovo slovensko besedo. V naši moči ni drugega, kot

da pokojnemu Zvonku z molitvijo zaželimo večni pokoj pri Bogu, njegovi družini pa božjo pomoč pri prenašanju žalosti.

Poroka v Grenzachu

V družini Rožmanovih v Grenzachu, ki vsaki dve leti organizira srečanje Slovencev iz južne Nemčije in iz bližnjih krajev Švice, so imeli v začetku junija veselo praznovanje. Marjanca Rožman se je poročila s Stefanom Hoog. Da sta lep par, ni dvoma. Z zakramentom svetega zakona sta dobila tudi božjo pomoč za skupno življenje. Zato jima želimo, da bi se te božje pomoči in blagoslova zavedala vse življenje in da bi bila njuna družina trdna in srečna.

Še eno prvo obhajilo

Na južnem koncu obsežne slovenske župnije iz Mannheima, v Vöhrenbachu v Schwarzwald, je v maju številne obiskovalce slovenske maše čakalo dvojno presenečenje. Ko so prihajali v cerkev, sta jih z nove župnijske zastave pozdravljali dve znani podobi: Marija Pomagaj z Brezij ter prvi slovenski blaženi, Anton Martin Slomšek. Drugo presenečenje pa je bila prvoobhajanka Ilona Kodrič. S starši in odraslo sestro Moniko rada prihaja v slovensko družbo, čeprav nima vrstnikov, s katerimi bi se pogovarjala in igrala. Rada prebira

Marjanca Rožman in Stefan Hoog

Vöhrenbach - zbrani ob prvem obhajilu Ilone Kodrič

Mavrico, zlasti jo zanimajo pesmice z notami. Pri maši rada pozvončklja za povzdigovanje, le za ministriranje do zdaj še ni imela poguma. Njeno prvo obhajilo pa je privabilo v cerkev še nekaj njenih vrstnikov, tako lahko upamo, da bo od zdaj naprej imela družbo za ministriranje in za pogovor v slovenskem jeziku po maši pri slovenskem srečanju.

MÜNCHEN

Na drugo majsko nedeljo smo praznovali **materinski dan**. Prireditelj predstavlja višek kulturnega prizadevanja naših šolarjev. Celo šolsko leto so se pripravljali, da bi svojim materam in vsem župljanom pokazali, kaj se zmorejo naučiti. Letos so uprizorili Obutega mačka. Zahtevno igrico so odlično zaigrali. Posebno se je potrudila Petra, ki je doživeto predstavila nabritega muca, ki je s svojo pametnostjo in iznajdljivostjo pomagal svojemu revnemu gospodarju, da si je pridobil veliko premoženja in zalo nevesto. Vsi nastopajoči so se izjemno potrudili, prizore pa so povezali s slovenskimi ljudskimi pesmimi. Lep nastop je dopolnil naš deklški pevski zbor pod vodstvom ga. Marjance Bolčina, ki nas je ponovno navdušil z ubranim petjem.

Obisk škofa Piriha v naši župniji je bil 17. maja. Na poti iz Frankfurta se je g.škof ustavil pri nas in cel dan preživel v naši hiši. Zanimal se je za naše delo, se pogovoril z dušnimi pastirji v naši župniji in nam zaželel še naprej veliko uspeha. Če bo dovolj prijavljenih, bomo v letu 2000 spet imeli sveto birmo.

Romanje h krstnemu kamnu naše-ga naroda 29. maja je bila odlična priložnost za duhovno poglobitev.

Oktet Deseti brat nas je obiskal v maju med svojo turnejo po ZRN. S svojim uglašenim petjem so nas navdušili. Predstavili so nam klasike slovenske umetne pesmi.

Šolsko leto smo zaključili 19. junija. Doživeta maša z ritmičnimi pesmimi in tople župnikove besede so lepo zaokrožile slovensko izobraževanje naših šolarjev. Spričevala, ki so odsev truda in prizadevnosti, pa so bila različna. Iskreno smo veseli vsakega slovenskega učenca, ki svoj čas žrtvuje za materinščino.

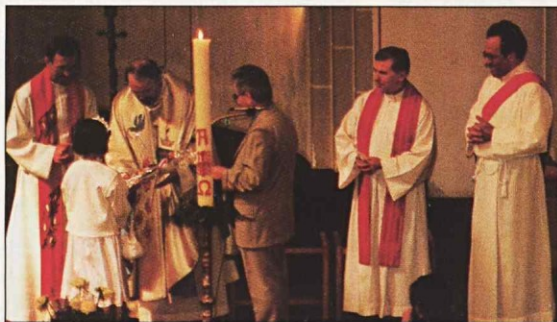
Šolski in farni izlet nas je vodil do Eibsee. Letos smo imeli zares srečo z vremenom. Bil je lep, sončen poletni dan. Nekateri smo se z žičnico povzpeli na najvišji nemški vrh Zugspitze. Z višine smo lahko opazovali slikovito pokrajino, alpske doline

z jezeri in mogočne vršace. Smučarjev ni bilo več. Nevarnost plazov je bila že prevelika. Kljub temu smo se sprehodili po zasneženi poti do kapelice in občudovali naravne lepote. Zobna železnica nas je popeljala spet v dolino. Neokrnjena narava okoli Eibsee nas je naravnost vabila na sprehod. Bilo je veliko priložnosti za kramljanje, sproščen pogovor, za kar med letom nimamo vedno časa. V avtobusu je bilo nekaj praznih sedežev. Škoda, saj nas izleti zblizujejo, na njih spoznavamo naravne in kulturne znamenitosti. Tudi letos je bilo lepo in pristrčno.

OBERHAUSEN

V času od zadnje številke Naše luči se je nanizalo kar nekaj dogodkov, ki jih velja osvežiti, podoživeti in ohraniti v lepem spominu.

Letošnje BINKOŠTNO SREČANJE je bilo res doživeto in obisk nad pričakovanjem. Svoje je prispevalo lepo vreme. Poseben pečat letošnjemu srečanju pa je pridodal v duhovnem delu naš donedavni župnik in delegat, srebrnomašnik msgr. Janez PUCELJ, ki je vodil somaševanje. Kulturnemu delu srečanja je dala svojski pečat s svojim dovršenim nastopom pevka družina GALIČ iz Slovenije. V pričakovanju razglasitve

Zahvala župnije Oberhausen letošnjemu srebrnomašniku msgr. J. Puclju

Binkoštno srečanje v Oberhausnu z mislijo na blaženega škofa Slomška

škofa Slomška za blaženega so posebej doživeto izzvenele njegove pesmi. Njegov lik, upodobljen v kompoziciji barvnih oken, je izstopal tudi iz sočasne razstave vitražev umetnika Marka JERMANA iz Slovenije.

Slavja na Kimskem jezeru na zadnjo majsko soboto se zaradi daljave nismo mogli tako številno udeležiti, čeprav smo v začetku načrtovali. Pridali pa smo vsaj skromen delež in naš kombi je znova dokazal, kaj zmore.

Kdor pozabi na svojo domovino, ostane brez domovine...

Praznika naše domovine smo se spomnili še posebej prisrčno v skupnosti v Essnu na drugo junijsko nedeljo s topló mislijo in pesmijo v izvedbi moškega zbora Bled. Praznovanju smo pridružili tudi dan zakonske zvestobe. Oboje nam je nudilo lepo priložnost, da smo ostali še nekaj časa skupaj ob prigrizku, kozarčku in predvsem prijetni družbi rojakov.

V nedeljo, 11. julija, je naš donekdavni župnik **msgr. Janez Pucelj daroval srebrno sv. daritev** v rojstni župniji Ribnica na Dolenjskem. Kar lepo število naših rojakov, ki so bili v tem času že v domovini, se mu je pridružilo v zahvali Bogu, z našim diakonom Stankom Čeplakom na čelu.

Župnija Šentjur pri Celju je bila v soboto, 24. julija, cilj številnim rojakom iz naše župnije. V cerkvi, ki so jo dodobra napolnili sorodniki, prijatelji in znanci sta ob domačem župniku Zaplotniku ter zboru Slovenski cvet **drug drugemu izrekla svoj DA** pred Bogom Alenka GRADIČ in Davor LOZIČ iz skupnosti v Moersu. Bog

ljubezni naj vaju spremlja na skupni življenjski poti!

AZ

STUTT GART

Iz naše župnijske kronike:

Na vnebohod, 13. maja, smo tudi letos obhajali ekumensko bogoslužje v Weißbachu, kjer smo Slovenci sodelovali pri bogoslužju, s prehrano in z glasbo. Harmonikar g. Emil Povše se dobro znajde v tako pisani družbi in zna ustvariti prijetno razpoloženje. Za binkošti pa smo se v soboto popoldne zbrali na Tinskem, kjer se je gospa Slavica Tutič s sveto mašo zahvalila za šest desetletij življenja, nato pa vse povabila na skupno večerjo. V nedeljo zjutraj pa smo nadaljevali na Kalobju, kamor je g. Anton Bukovšek povabil sopevce moškega pevskega zbora Domači zvon. Priromalo je tudi veliko rojakov, ki so se že vrnili v domovino ali prišli takrat na počitnice... Pri oltarju se nam je poleg domačega župnika pridružil še g. Ciril Turk, Domači zvon je zapel - kot že dolgo ne, slavje se je nadaljevalo s kosilom, nato pa še pozno v noč na domu g. A. Bukovška.

Posebno doživetje je bilo srečanje na Chiemskem jezeru, kamor smo se peljali z dvema avtobusoma. Biti navzoč ob takšnih dogodkih je resnično nekaj velikega.

V nedeljo, 27. junija, **smo obhajali mašo v naravi** - na vrtu KD Mura v Bönninghemu. Po maši pa so člani društva pripravili piknik z bogato postrežbo in s pokroviteljem - občino Brežice - ki je poslala svojega predstavnika ter harmonikarja smo zaokrožili naše praznovanje dneva slovenske državnosti.

Od 16. do 18. julija smo organizirali za mlade iz župnije sv. Konrada v Stuttgartu izlet po Sloveniji in si med drugim ogledali Bled, Ljubljano, Postojnsko jamo, Portorož in na koncu še Koroško.

V okviru priprav na sveto leto 2000 smo 24. julija obiskali še Mainz, kjer je imel svoj sedež sv. Bonifacij, apostol Nemčije - v času pokristjanjevanja Slovencev (sv. Virgil in Modest, Gorazd in Hotimir...). Sveto mašo smo imeli v božjepotni cerkvi Maria Einsidel, nazaj grede pa smo si ogledali še Heidelberg. Ta dan je ga. Anica Venta "srečala Abrahama" in vse bogato postregla. Avtobus je vozil g. Jože Venta in se odpovedal honorarju (zbrali smo 450 DM!) v korist novomašnika g. Dragota Žumra, ki se nam je na romarju pridružil in tudi povedal marsikaj zanimivega iz življenja v Srbiji, kamor odhaja na svoje prvo delovno mesto.

Novomašni blagoslov nam je g. Drago Žumer podelil v Oberstenfeldu, Esslingenu in Pfullingenu. Povsod smo mu namenili tudi nabirke (še 1.050 DM). Vsem se za lep dar iskreno zahvaljuje!

Na mednarodnem dekanijskem dnevu v Aalnu

25. julija je bil v Aalnu mednarodni dekanjski dan z geslom: "Vsi narodi slavite Gospoda". Slovenci smo sodelovali pri bogoslužju, ki ga je vodil prelat Adam. G. Martin Keber s sodelavci je z naše strani poskrbel, da ni ostal nihče lačen, PLANET-X je igral in prepeval za boljši tek, Petra & Babsi pa sta nastopile v kulturnem programu.

"Kresovanje 99" v počastitev 8. obletnice slovenske samostojnosti

Osmo obletnico slovenske samostojnosti smo v Stuttgartu praznovali 26. junija v Esslingenu, s "kresovanjem", ki je bilo že sedmo po vrsti, v organizaciji kulturnega društva Slovenija Stuttgart.

Praznik slovenske samostojnosti smo pričeli s sv. mašo v cerkvi Sv. Elisabete za domovino ob 17. uri, ki jo je daroval g. župnik Janez Šket.

Na začetku evharistije smo prižgali svečo za mir in se priporočili Božji materi Mariji - Kraljici slovenskega naroda.

S kulturnim in zabavnim programom smo nadaljevali v župnijski dvorani, ki je bila na žalost tokrat premajhna in se opravičujemo vsem tistim, ki niso dobili primerne prostora.

Domovini v čast smo pripravili pester program, ki je trajal kar dve uri. Nastopali so izvajalci iz Stuttgarta in bližnje okolice. Zastopane so bile vse generacije, veseli smo bili velikega števila mladih, veselih obrazov.

Vsem nastopajočim, vsem obiskovalcem "Kresovanja", vsem pridnim rokam, kličem v imenu organizatorjev KD Slovenija Stuttgart: HVALA!

Tone S.

BÖBLINGEN

Na pobudo cerkvenega sveta Slovenske župnije Böblingen smo 12. junija skupaj s Slovensko dopolnilno šolo iz Sindelfingena in Slovenskim društvom, Slovenskimi muzikanti ter SKUD Triglav Sindelfingen, počastili praznik Slovenske države.

BOG ŽIVI TEBE SLOVENSKA DRŽAVA ZA 8. OBLETNICO SAMOSTOJNOSTI!

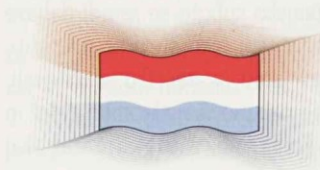
Takšen je bil napis v lepo okrašeni dvorani.

S tem geslom smo se pripravili za sveto mašo, ki jo je za nas opravil naš g. župnik Šket, za kar se mu prisrčno zahvalimo, kakor tudi vsem, ki so pomagali urediti dvorano, zlasti še tistim Slovenkam, ki so nam darovale in okrasile z rožami oltar. Po maši smo zapeli Slovensko himno, nato je g. Matež, naš pastoralni delavec za Böblingen, najprej pozdravil navzoče in predstavil kratko zgodovino Slovencev vse do danes.

V nadaljnjem programu so nastopili učenci dopolnilne šole, nato še pevke pod vodstvom gospe učiteljice Helene Tille, sledile so deklamacije otrok. Nato je nastopil zbor Slovenskih muzikantov in zbor SKUDT Sindelfingen. Oba zbora vodi g. inženir Rabuza. Vse pesmi so bile nagrajene z aplavzom. Tudi njim hvala. Po programu se je začel družabni večer, ki je trajal tja do jutranjih ur. Naj se na tem mestu zahvalimo glasbeniku g. Hainiju Zalokarju, dolgoletnemu harmonikarju Veselih Hmeljarjev, zdaj živečemu v Švici za brezplačno muziciranje v prid naše slovenske Cerkve ter slovenske države. Dar od muzikantov, mašna nabirka, dobiček od kuhinje, vse smo namenili za obnovo kapele v Sevnici.

V kuhinji so za nas skrbeli: ga. Milka Zalokar, zakonca Marija in Vinko Golčar, tudi njim se vodstvo pastoralnega sveta prisrčno zahvali.

Branko Zalokar

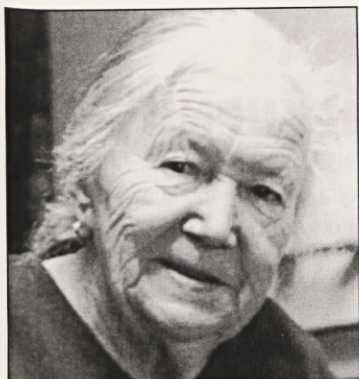

N I Z O Z E M S K A

HEERLEN

6. junija je Slovensko pevsko društvo "Zvon" ob svoji 70-letnici organiziralo **Slovenski dan** v Društvenem domu na Heksenbergu, ki se je začel s sveto mašo, pri kateri je zbor prepeval. Sledil je zabavni spored do 18. ure. Zaslužnemu zboru čestitamo in želimo še mnoga leta uspešnega prepevanja in nastopanja pri slovenskem bogoslužju in pri mnogih drugih prireditvah. Na binkoštni nastop v stolnici v Roermondu. Takšni ambasadorji pod slovenskim imenom zelo veliko pripomorejo, da je naše ime znano širši okolici zahodnega sveta. (Zanimivo je, da ena tretjina članov zbora Zvon ni slovenskega porekla.)

11. junija smo se v cerkvi na Heerlerheideu **poslovlili od pokojne Frančiške Učakar**, vdove po Leopoldu Učakar. Rojena je bila 1.1.1903 v Špitaliču pri Motniku. Na spominski podobici, ki so jo prejeli vsi udeleženci pogreba, je med drugim zapisano: "Mama, rodila si se kot Slovenka in kot Slovenka umrla. Otroci in vnuki se ti zahvaljujemo, da

Pokojna Frančiška Učakar

obvladamo slovenski jezik in smo z vsem bitjem ostali Slovenci...."

Lojze Rajk

Slovesno sv. mašo je letos vodil sam slovenski dušni pastir na Švedskem Zvone Podvinski. Ljudsko petje je spremljala na orglah Jožica Javornik, organistka s Sv. Lovrenca na Pohorju. Celotno srečanje, ki je bilo po številu obiskovalcev Vadstene letos bolj skromno in je bilo zunaj na prostem, je bilo prisrčno in v zadovoljstvo mnogih, ki so prišli ob tej priliki na ta sveti kraj. Mnogim je bilo v veselje to, da je bilo letošnje srečanje kratko in v ljudskem duhu. Mnogi so slovenskemu dušnemu pastirju izrazili hvaležnost za lepo duhovno vzdušje, lepo zapeto cerkveno ljudsko pesem, litanije Matere Božje s slovesnimi ljudskimi odpevi in za vse ostalo, kar so pripravili člani misijskega pastoralnega sveta. Res je bilo skromno, vendar lepo in nepozabno. Za veselo razpoloženje po sv. maši in procesiji pa so za to priliko poskrbeli člani ansambla Druga Generacija iz Berlina.

jete binkošti, se srečate vsaj enkrat na leto s Slovenci s cele Švedske in ohranjate spomin na patra Janeza Sodjo, ki je prvi začel povezovati svoje rojake v tem delu Evrope. Kot je bila želja slovenskih rojakov, so letos poskrbeli za veselo razpoloženje in rajanje pri sestrah člani slovenskega ansambla iz Berlina. Slovenski duhovnik čuti dolžnost, da se tem mladim fantom iz srca zahvali, ker so vztrajali z njegovimi rojaki v dobrem in hudem, saj vreme ni bilo najbolj idealno za tako srečanje na prostem. Posebna zahvala gre tudi berlinskemu župniku Doriju Pečovniku in njegovi slovenski misiji, ki je krila velik del stroškov potovanja ansambla iz Berlina na Švedsko ter nazaj. Hvala tudi organistki Jožici Javornik s Sv. Lovrenca na Pohorju, ki je v slovenski misiji poskrbela, da so se člani ansambla prijetno počutili na Švedskem.

Š V E D S K A

Od pomladi do jeseni na Švedskem

Vadstena 1999

Letos je v tem kraju na Švedskem za binkošti potekalo že 26. vseslovensko romanje rojakov s cele Švedske.

Slovenski dušni pastir se ob tej priliki zahvaljuje vsem, ki so pripravili srečanje v Vadsteni, to je misijskemu pastoralnemu svetu, Alojzu Macuhu in njegovim pomočnikom za izvedbo tombolo in vsem, ki ste darovali za tombolo. Hvala vsem, ki ste se potrudili priti iz oddaljenih krajev v Vadsteno, da skupaj praznu-

Srečanje slovenskih rojakov za binkošti v Vadsteni je bilo letos skromno. Stari pregovor pravi: "Malo dnarja, malo muzke". Res je, misija nima posebnih dohodkov, razen pomoči od OPH, to je nemške Cerkve v tiski, pa še ta bo v naslednjem letu ukinjena. Darovi, to je nedeljske kolekte pri sv. mašah, pa so tudi zelo skromne. Letos je bila pomoč tudi s

V Vadsteni za binkošti s Slomškom in brezjansko Marijo

Prvo sveto obhajilo v Angeredu

strani Slovenske zveze skromna (2000 Kr), čeprav zelo dobrodošla. Hvala vsem, ki ste to pomoč izbrili. Hvala tudi Cvetku Cahu, rojaku, ki živi blizu Vadstene, in je tudi daroval (1000 Kr) v sklad za srečanje v Vadsteni. Ko bi tudi drugi bili veliko-dušni glede tega, tako pomembnega srečanja za naše rojake, bi bilo lahko drugače. Morda bodo naši rojaki začeli razmišljati drugače in bodo odprli svoje roke in srca bolj veliko-dušno? Tudi društva in njihovi predstavniki, kakor vsi rojaki, naj se zamislijo, če je to srečanje kulturnega značaja, če to srečanje povezuje naše ljudi ali ne. Vse bralce tega poročila s Švedske prosim, naj ne razumejo tega pisanja kot kritiko, ampak prošnjo za razumevanje in pomoč ter odgovornost za naša srečanja v Vadsteni. Dragi rojaki, Vadstena je vaša in za vas. Zato dobrodošli vselej v čim večjem številu in iz vseh slovenskih skupnosti, ne vedno iz enih in istih krajev. Bodimo drug do drugega solidarni!

P. S.: Vsem društvom želi slovenski dušni pastir, da se po dopustih in počitnicah življenje in delo začne z novimi močmi in načrti, da bo slovenstvo tudi v Skandinaviji vedno bolj živelo. Vsem, ki čutite s Kristusovo Cerkvijo pa veliko-dušno povabilo, da se radi udeležujete slovenskih sv. maš in srečanj po njih. Mlajše družine pa vabi, da poskrbite za svoje otroke, da bodo z vašo pomočjo obiskovali verouk v župnijah, kjer živite. Potrudite se, da bodo najmlajši dobili že v družini in kasneje v župniji potrebno versko izkustvo in znanje, da se bodo tako vredno pripravili na življenje in odgovornosti, h katerim kliče življenje kristjana.

Vaš Zvone Podvinski

OZANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

Začetek šole in verouka za leto 1999/2000

Začetek šole in verouka za leto 1999/2000 bo v nedeljo, dne 5. septembra ob 14. uri in pol. Vsi, ki se hočete poglobiti v vero in znanje slovenskega jezika, ste lepo vabljeni k sodelovanju. Ne čakati ob strani, ampak delajmo s skupnimi močmi, da bi slovenščina in verouk postali tudi neka skrb pri vzgoji otrok in mladine. Vsak je vabljen k sodelovanju.

Romanje v Sveto deželo

Romanje v Sveto deželo bo v ponedeljek 4. oktobra 1999 iz Pariza. Romanje bo trajalo devet dni. Cena je 7000 frankov. Vodi pater Peter Lavrih. Pohitite in se prijavite na "Katoliško misijo v Parizu". Vsak kristjan je vabljen, da vsaj enkrat obiše svete kraje, kjer je živel Jezus Kristus in se je skozi čase odvijalo božje razodetje in naše odrešenje.

NEMČIJA

MÜNCHEN: Svete maše septembra in oktobra:

Naše maše ob nedeljah so v cerkvi Svetega Duha blizu Marienplatzu ob 16.30 uri do konca aprila. Vsako prvo nedeljo v mesecu so pol ure pred mašo molitve za duhovne poklice in za mir v svetu. Priložnost za spoved je vsakokrat pol ure pred mašo. 3. september, prvi petek v mesecu, je posvečen češčenju Jezusovega srca in takrat bo maša in nato molitvena ura v naši kapeli ob 19.00 uri.

Opozorilo! 19. septembra ne bo slovenske maše, ker bo romanje v Maribor, ko bo škof Anton Martin Slomšek razglašen za blaženega.

Romanje v Maribor bo torej 19. septembra, odhod ob 1. uri zjutraj izpred našega župnišča, vrnitev isti dan zvečer. Prispevek za avtobus je 50 mark.

Waldkraiburg

4. in 19. septembra ob 19. uri v farni cerkvi Kristusa Kralja (v oktobru 3. in 17. ob 19. uri).

Rosenheim

12. in 26. septembra ob 11.15 uri v cerkvi ob pokopališču (v oktobru 10. in 24. ob 11.15 uri).

Freilassing

12. septembra ob 16. uri v farni cerkvi in 10. oktobra.

STUTT GART: Svete maše septembra in oktobra:

STUTT GART - Sv. Konrad: 5. in 12. sept. (19. sept. NI sv. maše!), 3., 10., 17. in 31. okt., ob 16.30

BÖBLINGEN: Sv. Bonifacij: 5. sept. in 3. okt., ob 10.00

SCHW. GMÜND: Kapela sv. Jožefa: 12. sept. in 10. okt., ob 9.30

SCHORNDORF: kapela - sestre: sept. NI sv. maše, 17. okt., ob 8.45

AALEN: Sv. Avguštin: sept. NI sv. maše, 17. okt., ob 11.00.

HN-BÖCKINGEN: Sv. Kilian: SOBOTA: 25. sept. in 23. okt., ob 17.00!

OBERSTENFELD: Srce Jezusovo: 26. sept. (kosilo!) in 24. okt., ob 9.00.

ESSLINGEN: Sv. Elizabeta: 26. sept. in 24. okt., ob 17.00!

18. in 19. sept. vabimo na romanje v MARIBOR, kjer bo sveti oče JANEZ PAVEL razglasil ANTONA MARTINA SLOMŠKA za blaženega. Cena prevoza 70 DM.

SOBOTNA ŠOLA:

Stuttgart: 2. in 16. okt., od 10.00 do 12.00.

Böblingen: 3. okt. ob 9.00.

Tečaj slovenskega jezika za mlade in odrasle - enkrat tedensko (od 19.30 do 21.00)

Pevska vaja za mlade ob petkih zvečer (19.00 - 21.30)

Nogometna skupina: trening ob ponedeljkih zvečer (19.00 - 21.00)

3. soboto in nedeljo v oktobru bomo praznovali ob 25-letnici Slovenskega doma v Stuttgartu.

Slovenski dom: Župnijska pisarna je odprta: torek in petek, od 9.00 do 12.00, torek, sreda in petek tudi od 16.00 do 19.00, ter vedno po maši oz. po dogovoru.

Konzularni dnevi - Sophiestr. 25/II:

1. in 3. četrtek v mesecu, (9.00 - 12.30 in 13.00 - 16.00). Tel.: 0711/640-10 31 /32/ ali 80045 München, Lindwurmstr. 10, tel. 089/ 543-98-19.

REUTLINGEN: Sv. maše sept. in okt.:

Bad Urach, St. Josef: sept. NI SV. MAŠE!, 2. in 16. okt. (ob sobotah!) ob 17.00.

Pfullingen, St. Wolfgang: 12. in 26. sept. ter 10. in 24. okt., ob 19.00.

Pisarna: Krämerstr. 17, je odprta ob četrtek od 15.00 do 18.00 oz. po dogovoru!

Oktobra pride med nas g. Pavel Uršič, dosedanji župnik v Srednji vasi v Bohinju, ki je v letih 1972 - 1984 že deloval med slovenskimi izseljenci v Oberhausnu.

Kristo Srienec: SPRTA BRATA

Vsi so Joštu branili, da bi se v tej brozgi vozil domov. Toda Jošt je vztrajal. usedel se je na kolo in je po prvih krivuljah v mokrem snegu dobil kmalu popolnoma ravnovesje. Gledali so za njim, kako je s svojimi močnimi rokami krotil kolo ter se počasi oddaljeval.

Ko se je po polurni težavni vožnji ustavil pri dravskem brodu, je s strahom opazil, kako je Drava od zjutraj narasla. Kakor rjav veletok se je penče, valujoče počasi valila proti vzhodu. Kot vžigalice je premetavala debele hlode in vse, kar je na svoji poti dosegla in kar se ji je oviraje skušalo ustavljati.

Jošt je takoj spoznal, da je prehod čez reko nocoj nemogoč. Kljub temu je v tulec zaokrožene dlani večkrat glasno zakričal: "Ha - lo, halo..."

Glas se je izgubljal v hrumenju valov. Nazadnje se je bodar, ali slučajno ali na Joštovo klicanje, le pokazal ter dal znamenje, da ne vozi. Če bo Drava zopet upadla, da bo morda naslednji dan možnost in se bo dalo s čolnom priti preko Drave na ono stran. Jošt je takoj uvidel, da mu ne ostane drugega, kot da se vrne ter prenoči na Dravskem.

Ko so ravno prižigali luč in se je prva zvezda zasvetila nad hribovjem, je Jošt potrkal na vrata. Prišla je mati.

"Jošt," je zavpila in ni mogla verjeti očem. "Ravnokar smo se pogovarjali, kako si sploh mogel preko Drave. Da je močno narasla, se da sklepati iz njenega hrumenja. Pri nas boš ostal do jutri, pa lahko še dalje. Doma jih bo že

minilo. Gotovo je bilo neurje tudi tam in tako bodo razumeli tvojo zakasnitev."

"Rad sem se vrnil, ker sem se moral, toda nekaj mi je reklo, da je prav, da ostanem nocoj tu. Dva glasova slišim v sebi; eden pravi: "Mami si trdno obljubil, domov bi moral!"; drugi glas pa mi pravi: "Glas narave je Božji glas!"

Jošt je ostal pri Sočevjakovih na Dravskem do opoldne naslednjega dne.

Ko so ravno prižigali luč in se je prva zvezda zasvetila nad hribovjem, je Jošt potrkal na vrata. Prišla je mati.

Ko so se ravno poslavljali in je Jošt svojemu bolnemu bodočemu tastu stiskal desnico ter mu želel, da bi čimprej premagal pljučnico, je potrkal na vrata.

"O, gospod doktor, lepo da ste prišli", je odpiraje vzkliknila mati.

"Sinoči nisem mogel, utonil bi bil v vodi in v brozgi na cesti. No, očka, kako vam gre?" je govoril zdravnik, medtem ko je odlagal svojo torbo in usnjen plašč. Stopil je k bolniku, položil roko na čelo, preveril srčni utrip in zadovoljno prikimal: "Oče, mislim, da boste še orali in sejali."

Nato je odprl svojo torbo ter bolnika natančno preiskal. Šele sedaj se je ozrl na Jošta, ga premeril od nog do glave, se nasmehnil ter z nagajivim pogledom ošvrknil Lonico:

Nova maša p. Nika Bilića v Zagrebu

Prvo obhajilo v Mericourtu

"Zdi se mi, da si kar dobro izbrala! Že na vajino bodočo srečo, pa prinesi požirek sadjevca; ves poten sem. Dobro žganje, ki ga kuhate samo pri vas, človeka ohladi in okrepi."

Lonica je pohitela, da bi "doktorju" postregla. Zdravnik je zapisal zdravila. Ko je zatem kozarček žganja zлил v usta, se je takoj prijel za grlo ter dejal: "Dober je, a tudi satansko močen!"

"Še enega?"

"Ne, Lonica. Žganje, zmerno zaužito, je medicina, čezmerno pa poguba!"

"Pa bi morda malo posedeli ter pomalicali?"

"Hvala, danes ne, moram biti, sedaj je ura pol tri, moram biti do šestnajste ure v Oženici!"

Z vso prijaznostjo se je poslovil od bolnika. Pri vratih se je obrnil še k Joštu: "Zdi se mi, da bi ti rad kar tukaj ostal, ker si ne upaš čez Dravo. A zdaj je že precej upadla."

"Ali ste pešč?"

"Samo pet minut! Ob glavni cesti me čaka avto! Srečno!"

In zdravnik je izginil za vogalom.

Tudi Jošt se je odpravil. Lonica ga je na pragu na samem prestregla, mu padla okrog vratu in hlipaje, vsa v solzah, drgetaje jecljala: "Jošt, bojim se zate. Zle slutnje imam, pa sama ne vem, kako jih naj razlagam! Ne morem se jih otresti."

Drava je sicer precej upadla, bila pa je še vedno deroča in nič dosti vabljiva.

Jošt je kljub temu s ponovnim klicanjem ter prosjačenjem dosegel, da se je brodnik onstran reke ojunal, izklopil čoln ter se z močnimi sunki uprl toku ter priveslal na Joštovo stran.

"Če ne bi bil ti, me danes noben zlomek ne bi spravil prek Drave! Zato pa sedaj primi za drugo veslo, da obdrživa čoln v pravi legi. Če se nama žica iztiri, pa obema Bog pomagaj. Potem se bova kar s tvojim kolesom po Dravi peljala proti Mariboru."

Bog je res pomagal. Žica je bila skrajno napeta, toda močna veslača sta premagala peneče valove in čoln je srečno pristal onstran Drave.

"Sreča s tabo, Jošt!" mu je brodar stiskal roko ter mu pomagal kolo spraviti iz čolna. "Kam se ti tako mudi? Ženini

so vedno v ihti! Kdaj prideš po Lonico? Če boš odlašal, ti jo bodo zasnubili dravski fantje!" se je brodar še pošalil, ko jo je Jošt že ubral navkreber.

Utrujen in ves poten se je Jošt vrnil domov. Kolo mu je v snežni brozgi bilo bolj v oviro kot v pomoč, ker ga je moral deloma tiščati, zlasti tam, kjer so bili zameti in kjer se je cesta vila navkreber.

Prišedši domov je najprvo pogledal v hlev. Liska je ležala ter požvekovala. Poleg nje na slami je ležal sinček Lisec, zdrav in dobre volje. Ko je zdaj prvič ugledal svojega gospodarja, je uprl zadnje noge v tla ter se skušal pognati kvišku. Liska ga je pomirila s tem, da je dihnila vanj ter rahlo zamukala.

Tevž je opazil brata, ko je le-ta stopil v hlev. Skrivaj se je izmuznil z doma ter se spustil v dolino. Kot bi ga podil samnepridiprav, je hitel proti trgu.

Ne da bi potrkal, je ves zasopel padel v Erhardovo sobo ter že pri vstopu poročal, da se je Jošt ravnokar vrnil z Dravskega. Erhard je sicer vzel vest na znanje, toda Tevžu se je zdelo, da z očitnim ravnodušjem.

"Ne, Lonica. Žganje, zmerno zaužito, je medicina, čezmerno pa poguba!"

Erhard je razlagal: "Veš, da se nahajamo v hudi zagati. Košuta je ustreljena, za kazensko dejanje odgovorni "lovski tat" pa se v času odstrela sprehaja s svojo ljubico tam nekje na Dravskem. Sinoči, ko bi moral biti tu, ga ni bilo, in nocoj je tu, pa ne vemo, kam bi ga na naši šahovnici postavili. Prijave zločina ne moremo dalje odlašati. Če pade en sam centimeter novega snega ali eno uro veje jug, so zabrisani vsi sledovi in s tem vsi odločilni obreme-

Vrli Števerjanci so poskrbeli, da tudi letos naša grla niso bila suha.

Dan državnosti v Böblingenu

nilni dokazi. Kaj takega se lahko zgodi še nocej. Zato je treba nekaj storiti."

Tevž je razmišljal, bil pa nazadnje istega mnenja: zločin je treba prijaviti in z ovadbo ne odlašati.

Erhard je poprijel: "Imaš prav. Končno, ali leži košuta v tem zimskem hladu dva ali tri dni v hosti, tega nihče ne more točno ugotoviti. Za primer, da bi nastale glede časa ustrela kake težave, bodimo v naših izjavah tozadevno bolj previdni in zadržani. V skrajni sili, če bi ne bilo drugega izhoda, se pa tisto priseže, kar bi se drugače ne dalo dokazati."

Po kratkem molku je Erhard še dodal: "Če pade edini sum na Jošta, kar je brez dvoma, se sploh ni treba ničesar bati. Izzaz sem z vso merodajno oblastjo, ki pride pri preiskavi v poštev, v prijateljskih odnosih. Končno, če bi bilo nujno, lahko ti, Tevž, trdiš, da je brat prišel ponoči domov, ko sta mati in sestra že spali, ter je proti jutru nekam izginil, po povratku opoldne pa je bil vidno nemiren."

Ker je Erhard vstal, se je dvignil tudi Tevž ter se poslovil. Tevžu se je zahotelo, da bi se oglašil še pri Eriki. Pa si je premislil ter po najkrajši poti krenil domov.

Erhard pa se je odpravil, da osebno uradno ugotovi lovski zločin na Slemenu. Lovski čuvaj Sebastijan ga je dan poprej na ta delikt opozoril in on mu je nato celo obljubil, da si bosta ta nesramni zločin skupno ogledala. A zdaj so mu v hipu prišle druge misli: - Raje grem sam! Kaj pa je treba zaslugo odkritja te tatvine deliti z mojim nameščencem. Sam naredim to, saj poznam pot. Saj je zame tako ali tako samo formalna zadeva, toda potrebna, preden zločinsko dejanje kot svojo najdbo javim orožnikom in lovski upravi.

Še enkrat je premislil potek pogovora s Tevžem in se nazadnje ustabil pri Sebastijanu: - Za vraga! Tega dedca pa Tevžu sploh nisem omenil. Menda se je ja ravnal po mojem včerajšnjem navodilu, naj počaka na moj odziv. Mož je vesten, toda neke vrste pokrita rihta, da pri vseh sladkobni vdanosti ne veš, kaj ima za hrbotom.

Medtem ko je obuval škornje, se je odločil: - Pokličem ga, da me pospremi. Ne škodi, če zvem, kako on zadevo presoja. Čim več iz njega izvlečem, tem bolje!

Dvakrat zapored ga skuša Erhard telefonsko doseči. Pri prvem poizkusu se nihče ne odzove. Ko Erhard pokliče drugič, se oglasi žena. Pove, da je Sebastijan nekam odšel, pa da ga kmalu pričakuje.

Erhard je namenoma izbral v lovišče drugo pot, ne kot jo je šel na usodni večer pred dvema dnevoma. Kjer je košuta padla, je kolovratil sem ter tja. Ko pa je prišel na Sebastijanovo sled in na krvave lise, ki so pronicale skozi sneg, se je držal že izhrojene sledi poleg sledi, ki je bila pred kratkim že pred njim izhrojena.

- Kar sem hotel, sem s tem potom dosegel: jutrišnja komisija bo iz mojih svežih stopinj lahko spoznala, da sem se za zločinsko dejanje zanimal ter se o njem prepričal na kraju samem.

Pogled na silno nabreklo, v mah se že pogrezajočo košutu z napol odprtim gobcem in ven molečim jezikom ter mrenasto vlažnimi ugaslimi očmi ga je tako pretresel, da je zbežal proč ter jo po najbližnji poti ubral domov.

Grede je premišljeval, kako bi uskladal zadevo z lovskim čuvajem Sebastijanom. Spomnil se je, da mu denar veliko pomeni. Z dasi malim povišanjem plače bi si ga gotovo pridobil.

(München) Materinska proslava

- Telefoniral mu bo ter sporočil priznanje od strani grofice in obenem, da mu je za zvesto službovanje povišala plačo. S tem si ga pridobim za vse čase.

Doma odloži Erhard puško in suknjič ter stopi k telefonu. Klicani se je takoj oglasil.

"Tu Erhard! Dragi Sebastijan, moram ti čestitati. Lastnica lovišča, gospa grofica, ti izreka svoje priznanje in na mojo pobudo ti bo od 1. naprej zvišala plačo za dvajset odstotkov. Izrecno pa naroča, naj v lovišču delava vedno složno, nikdar brez vednosti drugega. Kar pa zadeva nesramni odstrel košute, to zločinsko dejanje, pa želi, da se ne gre brez potrebe v javnost. Lovsko upravo je že sama obvestila. Tudi policijo je zaprosila za vse ukrepe, da se krivec izsledi in primerno kaznuje. Sodnijska pota, kolikor bodo potrebna, bom prevzel kar jaz."

Sebastijan je hotel nekaj pripomniti, pa mu je beseda obtičala v grlu, zato je iz sebe kar sipal svojo hvaležnost.

Erhard je nato obvestil orožniško postajo, svojega čislanelega prijatelja stražmojstra in vodjo lovske uprave. Naslednje jutro, tako je bilo od vseh treh strani dogovorjeno, naj bi s pritegnitvijo strokovnih izvedencev na kraju samem preučili to gnusno dejanje.

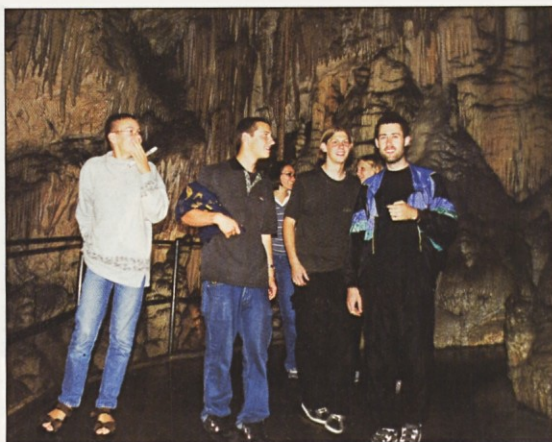
Preden je Erhard legel spat, je vzel iz omare steklenico najboljšega, napravil nekaj krepkih požirkov, z od vina mokrim palcem naredil veliko piko na mizo ter zadovoljno vzdihnil: "Današnji dan to piko zasluži!"

Kdo je zločinec?

Bilo je krasno zimsko jutro. Nad zasneženim Slemenom se je bočilo azurno modro nebo. Sonce je med z novim snegom obleženimi vejami radovedno iskalo odprtine,

Slovenski vojaki so se ob vrnitvi z romanja v Lurdu ustavili pri rojakih v Nici.

(Stuttgart) Mladi so odkrivali lepote Slovenije.

skozi katere je s svojimi še zaspanimi žarki božalo Spodnji dol.

Kot bi se ustrašilo tam zbrane trojice moških, je svoje žarke usmerilo za nekaj metrov niže. Tam sta po vijugasti poti prihajala za prvo skupino trebušasti stražmojster Gerdina in ob njegovi strani bolj suhljat mož s šilastim nosom in presunljivo ostrim pogledom.

Doma odloži Erhard puško in suknjič ter stopi k telefonu. Klicani se je takoj oglasil.

Ko sta one tri došla, so z Erhardom na čelu zavili proti preži. Tam se je petorica ustavila, da bi pričela svojo preiskavo. Erhard se je sklanjal, da bi ugotovil, če so odtisi čevljev lovskega tatu še vidni. Ko jim je s prstom pokazal sled in so vsi potrdili, da so odtisi čevljev še izredno sveži, je s poudarkom naglasil, da grofica kot lastnica lovišča prosi navzoče preiskovalno komisijo, naj se potruzi izslediti zločinca, in da želi, naj se strogo kaznuje.

"Ustreljena košuta je breja in je ustrel v zaščitni dobi toliko hujši prekršek," je nadaljeval Erhard. "Vse kaže, da je bila ustreljena s preže, ko se je pojavila na krmišču. Lahko se o tem prepričamo, kajti ob krmišču se začne krvava sled. Vas, gospod stražmojster, kot znanega izvedenca v kazenskih zadevah in kot pristojnega varuha reda in postave, pa prosim, da prevzamete nadaljno preiskavo. Grofica mi je izrecno naročila, naj nadaljnji postopek izročim vam, ker se zaveda, da bo s tem zadeva v najbolj uspešnih rokah."

Se nadaljuje

NOVE POTNE LISTINE

Slovenci radi potujejo oziroma izkoristijo dopust tudi za potovanja v različne države. Ob tem pa so nemalokrat premalo pozorni do svojih dokumentov, ki jih včasih puščajo kar v avtomobilih, na lahko dostopnih in vidnih mestih v kampih in podobno. V poletnem času se povečuje število odtujenih in izgubljenih dokumentov, predvsem potnih listov, kar povzroča nepotrebne sitnosti in tudi stroške.

Sicer pa so v pripravi že novi, tehnološko izboljšani potni listi, ki jih bo precej težje ponarejati. Postopoma naj bi jih državljanji zamenjali do konca leta 2002. V prihodnje tudi ne bo več mogoče vpisovati otrok v potne liste staršev in bodo imeli svoje potne liste tudi malčki.

750. OBLETNICA PRVE OMEMBE LJUTOMERA

V občini Ljutomer so proslavili občinski praznik. Ob jubileju so se spomnili 750. obletnice prve omembe kraja (1249-1999). V okviru praznovanja so odprli razstavo arhivskega gradiva, ki predstavlja zgodovino Ljutomera. Ob tej priložnosti so odprli še novoasfaltiran šestkilometrski cestni odsek Mota-Razkrižje. Naložba je občino veljala 30 milijonov tolarjev.

V 38 LETIH SKORAJ TRI TISOČ SAMOPRISPEVKOV

V zadnjih 38 letih je bilo v naši državi uvedenih blizu tri tisoč samoprispevkov, z njimi so marsikje zgradili ceste in mostove, vodovode, zdravstvene in športne objekte, uredili telefonsko in električno omrežje ter večnamenske objekte.

Najnovejši podatki Statističnega urada Republike Slovenije kažejo, da je bilo od leta 1960 do konca leta 1998 v Sloveniji 2909 samoprispevkov. Od tega jih je bilo 65,1 odstotka za cele krajevne skupnosti, 26 odstotkov za del krajevnih skupnosti, 3,1 odstotka za več krajevnih skupnosti in 5,7 odstotka za celotne občine oziroma več občin.

Statistični podatki kažejo, da so občani v zadnjih 38 letih s samoprispevki zgradili največ cest in mostov (1965), prispevali so tudi h komunalni ureditvi naselij (1403), graditvi vodovodov in kanalizacij (941), zdravstvenih domov, športnih objektov in družbenih centrov (709), večnamen-

skih objektov (437), šol (394), električne mreže in transformatorjev (319), telefonskega omrežja in TV-pretvornikov (262) in vrtcev (256).

HITREJE NA ŠTAJERSKO

Med Vranskim in Trojanami so delavci SCT navrtali začetek desne cevi 1630 metrov dolgega predora skozi hrib Jasovnik. Predvidevajo, da bodo na dan izkopali po štiri metre predorske cevi. Vrtati so začeli tudi predor Ločica, ki bo dolg 766 metrov. Oba predora naj bi končali v 28 mesecih.

LOKEV

Kraj Lokev pri Sežani mnogi poznajo kot tipično kraško vas; nasploh pa je znana kot vas kalov in vodnjakov. Pred nekaj leti so se v občini Sežana odločili, da bodo obnovili celotno vas, in zato pripravili program trajnostnega razvoja vasi. Z njim so kandidirali na razpisu za sredstva iz programa PHARE in jih nekaj tudi dobili (iz tega naslova so doslej pridobili 1800 ekujev), del sredstev pa je primaknila tudi občina. S tako zbranimi sredstvi so doslej obnovili že dva vaška vodnjaka in dva kala, nekateri pa čakajo na obnovo v bližnji prihodnosti.

Najstarejši vodnjak, ki ga je imela skorajda vsaka hiša, se ponaša z letnico 1792. Domačini so vodnjake imenovali štirna, vanje pa se je stekala deževnica. Nekateri so bili

(Frankfurt) Danijel, Kristina, Danijel in Ljuba so sodelovali pri maši narodov.

narejeni tudi tako, da se je vanje po kamnitih dovodnih jarkih stekala voda iz bližnjega izvira. Vsekakor pa je vodnjak pomenil življenje tistega dela Krasa, ki je bil, nasprotno od današnjega pogleda, kamnit in pust. Kljub hitremu napredku in tehnologiji pa so vodnjake uporabljali vse do 70 let našega stoletja, ko so začeli tudi v najbolj odmaknjene vasi na Krasu graditi krajevne vodovode.

TRENTARSKI SEJEM

Turistično društvo Soča-Trenta in Info center Triglavskega narodnega parka na Logu sta spet pripravila Trentarski sejem. Ne glede na slabo vreme so nadzorniki in vodniki Triglavskega narodnega parka vodili skupine obiskovalcev po tako imenovani Soški poti od izvira Soče do Info centra na Logu. Pot je speljana mimo številnih naravnih znamenitosti in kulturnih spomenikov. Poseben poudarek so tokrat dali ogledu starih mlinov in vodnih žag, ki so bile svojčas postavljene ob Soči. Vnovič so pognali staro Rogarjevo vodno žago venecijanko na Krajcarci, ki je obratovala še pred desetimi leti, in za njen zagon je bilo potrebnega zelo malo truda.

PROVOKACIJA V LENDAVI

Neznanci so tik pred državno proslavo ob 80. obletnici priključitve Pomurja k slovenskemu ozemlju, vznemirili Prekmurce s plakati v madžarskem jeziku in z nacionalistično vsebino, s katerimi so prelepili vse uradne plakate o obletnici priključitve. "Skorajšnje in težko pričakovano vstajenje madžarstva" je na plakatih napovedano za 11. avgusta ob 12. uri. Nacionalistični plakati so viseli tudi med proslavo.

PEŠPOT

Planincem in gorskim kolesarjem je od avgusta odprta 130 kilometrov dolga obmejna panoramska pot, ki se vije izmenično na avstrijski in slovenski strani od avstrijskega Sobotha do Gornje Radgone. Na novo označena in oblikovana je obogatena z zanimivimi postojankami. Slovenski in nemški napisi na kažipotih usmerjajo popotnike k spoznavanju kulture, pokrajine, vinogradništva in fosilov. Na poti je vrsta možnosti za prenočevanje in prehrano. Pri urejanju poti je sodelovalo 25 obmejnih občin, od tega 9 slovenskih, finančno pa sta projekt omogočila Phare in Interreg programa EU.

VI. TABOR SLOVENCEV PO SVETU

Izseljensko društvo SLOVENIJA V SVETU je priredilo v nedeljo, 19. junija, v Zavodu Sv. Stanislava v Šentvidu, celodnevno srečanje zastopnikov slovenskih skupnosti po svetu s programom:

"SISTEMI IN MOŽNOSTI UČENJA SLOVENŠČINE DOMA IN PO SVETU"

Ob 9. uri je bila slavnostna sv. maša, ki jo je daroval nadškof dr. Alojzij Šuštar ob somaševanju duhovnikov. Voditelju Rafaelove družbe, župniku Janezu Riharju, delegatu za Slovence po svetu in prelatu Jožetu Škerbcu in župniku Slovencev v Angliji Stanislavu Cikaniku.

Predsednik društva, mag. Boštjan Kocmur, je pozdravil goste in vse navzoče ter se jim zahvalil za obisk. Kratko je opisal delo in prizadevanja društva ter smernice za v bodoče. Vsem navzočim je želel uspeha in prijetno srečanje.

Sledila je okrogla miza z udeležbo učiteljev, profesorjev in zastopnikov slovenskih šol po svetu ter vodij tečajev slovenščine v domovini. Sodelovali so zastopniki iz: Anglije, Argentine, Avstralije, Avstrije, Belgije, Kanade, Nemčije in Slovenije.

Iz vseh referatov je bilo zaznati, da se učitelji na različne načine prizadevajo - prostovoljno in brezplačno - za ohranitev slovenske besede med sedaj že drugo in tretjo generacijo povojne emigracije ter učenja slovenske besede željnih potomcev prejšnjih emigrantov. Prav tako so problemi zaradi pomanjkanja sredstev; šolskih pripomočkov, kakor tudi oseba in ponekod celo prostorov. Povsod pa je zaznavno, koliko starši pripomorejo k ohr-

njanju slovenske besede pri otrocih. Če starši govore s svojimi otroci v jeziku tamkajšnje dežele, je učitelju silno otežkočeno učenje že osnovne izgovorjave, branja in pisanja.

Vendar pa učitelji premagujejo tudi take težave z vztrajnostjo, potrpežljivostjo, posebno pa z ljubeznijo tako do učencev kot do vsega slovenskega.

Vsi navzoči na Taboru so nagradili neutrudne in požrtvovalne učitelje slovenske besede z močnim aplavzom in pohvalo. Društvo Slovenija v svetu pa jim je še za vnaprej obljubilo pomoč.

Sledil je odmor in kosilo ob živahnem razgovoru med znanci in prijatelji.

Popoldan pa je bil uspešen kulturni program z nastopom teatarske skupine iz Štandreža pri Gorici ter nastop kvinteta družine Blažej s Koroške.

Ves program je tehtnično dovršeno povezovala ga. Verena Koršič Zorn.

Ob koncu programa se je predsednik v imenu odbora društva SvS zahvalil vsem sodelavcem in vsem navzočim z željo, da se naslednje leto zopet srečamo v Sloveniji, obenem pa izrazil zahvalo ministrstvu za kulturo in Uradu za Slovence v zamejstvu in po svetu za gmotno pomoč.

Znanci in prijatelji so še dolgo ostali v prijetnem razgovoru ter izmenjavali razmere slovenskega življa po deželah sveta, kjer utripa slovensko srce.

p.k.

VIŠARSKO ROMANJE "TREH SLOVENIJ"

Tudi letos smo se na prvo nedeljo v avgustu zbrali Slovenci iz "treh Slovenij" - zdomske, zamejske in matične - na Sv. Višarjah. To že tradicionalno srečanje je tudi letos minilo v zahvali višarski Mariji, Kraljici Evrope za njeno materinsko varstvo, s katero spremlja naš slovenski narod. Tisti najbolj vneti so svojo romarsko pot začeli ob vznožju in pot nadaljevali s križevim potom, ki se je zaključil na vrhu svetišča. Ostali pa smo se na vrh podali kar z gondolo. Najprej je zbranim romarjem spregovoril dr. Janez Zdešar, slovenski izseljenski duhovnik, ki je vse svoje življenje daroval prav našim rojakom, razseljenim po skoraj vsej nemški deželi. Njegovo predavanje z naslovom Odpravljena revolucija nas je popeljalo v čas polpretekle zgodovine, ko je komunistična revolucija se-

jala smrt in grozo med našim narodom. Na tisti čas je pogledal s stališča vodstva komunistične partije Slovenije ter njenega samega vodenja revolucije. Prikazal je vse njihove ukane, slepo sledenje ideologiji in posledicam, s katerimi se na nek način srečujemo še danes. To je del naše zgodovine in dolžni smo jo poznati, če ne zaradi drugega, da se nikoli več ne bi ponovila slepota našega naroda.

Srečanje se je po predavanju nadaljevalo v samem svetišču kjer je sv. mašo daroval beograjski nadškof in metropolit dr. Franc Perko. Nadškof je dober poznavalec življenja naših rojakov po svetu in to se je pokazalo tudi pri njegovi homiliji, ki je bila polna potrebne zahvale Materi Božji, ki naj obvaruje naš rod tudi ob prehodu v novo tisočletje, ko bomo izpostavljeni novim pretresom, ko bomo tudi kot država postali del te združene Evrope. Slovenci smo na dobri poti, da s svojim dosedanjim izkustvom ostanemo še naprej ponosni na svoje korenine, obenem pa vseskozi odprti za izzive, ki jih prinaša čas pred nami.

Po svečani sveti maši pa smo se ustavili še na kratkem družabnem pogovoru za cerkvijo kjer smo ob dobri kapljici domačega števerjanskega vina (Aleš Komjanc) prisluhnili še ubranemu petju družine Šečnik iz Ljubljane.

Višarko svetišče je bo tej priliki zasijalo v novi preobleki. Nadškof je namreč blagoslovil novi tlak in posvetil novi daritveni oltar, ki ga je po načrtih arhitekta Kvaternika brezplačno napravil kamnosek Vojko Mužina iz Šempetra.

Dragi rojaki. Že letos si zabeležite za drugo leto: prva nedelja avgusta naj bo rezervirana za naše srečanje Treh Slovenij. Letos je z nami poromalo zelo veliko romarjev iz domovine. Vabljeni ste, da se nam pridružite in podoživite, kako lepo je, če Slovenci stopimo skupaj.

Ljubo Bekš

SAMOSTALNIK

1. IZPIŠI POJME:

baterija, beg, brada, čistoča, dan, delavec, dih, dim, klas, knjiga, koledar, leto, luna, natančnost, nedelja, neumnost, njiva, palček, plašč, plin, pogum, pravica, spomenik, sreča, stavba, sonce, sneg, toplota, voda, zrak, zvestoba, žoga.

2. ZAMENJAJ MALO ZAČETNICO Z VELIKO, KJER JE TREBA:

doktor france prešeren, gospa eleonor roosvelt, kralj matjaž, kraljevič marko, cerkniško jezero, postojnska znamenitost, povest pastirci, generalna skupščina organizacije združenih narodov, združene države amerike, skavt pogumni polž, beethovnova deveta sinfonija

3. UPORABI V PRIMERNIH Povedih naslednja občna in lastna imena:

kovač - Kovač, tkalec - Tekavec, vrba - Vrba, brda - Brda, zemlja - Zemlja, luna - Luna, skavt - Skavt, Bizeljčan - bizeljčan, Vipavec - vipavec, Ford - ford, Roentgen - rentgen.

SPOL

4. IMENOM ZA MOŠKE POKLICE DODAJ IMENA ZA ŽENSKO POKLICE:

administrator, arhitekt, bolničar, cvetličar, čistilec, delavec, ekonomist, farmacevt, fotograf, frizer, igralec, inženir, kmet, knjižničar, kuhar, labo-

rant, maneken, vremenoslovec, policist, modist, napovedovalec, natak, odvetnik, pletilec, prodajalec, računovodja, profesor, doktor, slaščičar, snažilec, sodnik, strojepisec, vznika, telefonist, učitelj, uradnik, urar, vratar, vzgojitelj, zdravnik, železničar.

5. IMENOM ZA SAMCE DODAJ IMENA ZA SAMICE:

fazan, golob, jelen, konj, kozel, labod, lev, lisjak, maček, medved, oven, pes, petelin, puran, racman, tiger, volk, zajec, petelin, žabec, kačon, bik,

6. SAMOSTALNIKOM V NASLEDNJIH Povedih DOLOČI SPOL:

Ta fante je neroden. To fante mi ne bo ukazovalo. To počasne ne bo nič naredilo. Kakšen počasne je Lojze. Dekle je šla po vodo. Dekle je zraslo. Moja teta je doktorica. Imeli smo še dolgo pot pred sabo. Matjaž je šel svojo pot. Kolo je še novo. Dinamo se je pokvaril. V dnevni sobi stoji star pianino. Te copate so očetove. Obuj si nove čevlje.

7. NASLEDNJIM MNOŽINSKIM SAMOSTALNIKOM DOLOČI SPOL:

pograbki, sani, smuči, klešče, drva, škarje, usta, vilice, vrata, jetra, pljuča, Beltinci, Brda, Jesenice, Štore, Radenci, Trbovlje, Sela,

8. POPRAVI NASLEDNJE POGOVORNE OBLIKE:

Drevo je visok. Kolo je skoraj nov. Pero se je pokvaril. Šestil zabodi v presečišče. Dobila sem pisem od

Irene. Vreme se je popravil. Sonce se je prikazal izza oblakov. To je dober vprašanje.

9. VPRAŠAJ SE PO SAMOSTALNIKI:

Stric je prišel. Včeraj smo ujeli ježa. Vrata škripljejo. Živemu človeku se vse pripeti. Kopriva ne pozebe. Išče dlako v jajcu.

REŠITVE

1. IZPIŠI POJME: natančnost, neumnost, pogum, pravica, sreča, zvestoba.

2. ZAMENJAJ MALO ZAČETNICO Z VELIKO, KJER JE TREBA: doktor France Prešeren, gospa Eleonor Roosvelt, kralj Matjaž, kraljevič Marko, Cerkniško jezero, postojnska znamenitost, povest Pastirci, generalna skupščina Organizacije združenih narodov, Združene države Amerike, skavt Pogumni polž, Beethovnova Deveta sinfonija.

3. UPORABI V PRIMERNIH Povedih naslednja občna in lastna imena: Sosed žene konja h kovaču. - Profesor Kovač je zelo strog. Vide se, da je dober tkalec. - Priimek Tekavec je prevzela po svojem možu. V vrbi ob potoku gnezdiijo ptiči. - O.Vrba, srečna, draga vas domača. Čez ta brda se nikoli ne privlečem - V Brdih se je rodil pesnik Alojz Gradnik. Sveta si, zemlja slovenska! - Okrog

Sonca Zemlja potuje 365 dni. Malega Tonija je nosila luna. - Ko pride Luna med Zemljo in Sonce, nastopi sončni mrk. Klemen bo postal skavt. - Revijo Skavt izdajajo v Združenju slovenskih katoliških skavtinj in skavtov. Nobeden mu ne verjame, da ni Bizeljčan. - Janez, prinesi liter bizeljčana. Prebivalec Vipave je Vipavec. - V vipavski kleti polnijo vino vipavec. V tovarni Ford se izdelava avtomobilov zmanjšuje. - Avto ford je zelo zanesljiv. Izumitelj Roentgen je zelo poznan. - Na rentgenu dela že petnaest let.

4. IMENOM ZA MOŠKE POKLICE DODAJ IMENA ZA ŽENSKE POKLICE:

administratorka, arhitektka, bolničarka, cvetličarka, čistilka, delavka, ekonomistka, farmacevtka, fotografinja, frizerka, igralka, inženirka, kmetica, knjižničarka, kuharica, laborantka, manekenka, vremenoslovka, policistka, modistka, napovedovalka, natararica, odvetnica, pletilka, prodajalka, računovodkinja, profesorica, doktorica, slaščičarka, snažilka, sodnica, strojepiska, voznica, telefonistka, učiteljica, uradnica, urarka, vratarica, vzgojiteljica, zdravnica, železničarka.

5. IMENOM ZA SAMCE DODAJ IMENA ZA SAMICE:

fazanka, golobica, košuta, kobilica, koza, labod, levinja, lisica, mačka, medvedka, ovca, psica, kokoš, pura, raca, tigrice, volkulja, zajklja, žaba, kača, krava,

6. SAMOSTALNIKOM V NASLEDNJIH POVEDIH DOLOČI SPOL:

Ta fante (moški) je neroden. To fante

(srednji) mi ne bo ukazovalo. To počasne (srednji) ne bo nič naredilo. Kakšen počasne (moški) je Lojze. Dekle (ženski) je šla po vodo (ženski). Dekle (srednji) je zraslo. Moja teta (ženski) je doktorica (ženski). Imeli smo še dolgo pot (ženski) pred sabo. Matjaž je šel svojo pot (ženski). Kolo (srednji) je še novo. Dinamo (moški) se je pokvaril. V dnevni sobi (ženski) stoji star pianino (moški). Te copate (ženski) so očetove. Obuj si nove čevlje (moški).

7. NASLEDNJIM MNOŽINSKIM SAMOSTALNIKOM DOLOČI SPOL:

pograbki (moški), sani (ženski), smuči (ženski), klešče (ženski), drva (srednji), škarje (ženski), usta (srednji), vilice (ženski), vrata (srednji), jetra (srednji), pljuča (srednji), Beltinci (moški), Brda (srednji), Jesenice (ženski), Štore (ženski), Radenci (moški), Trbovlje (ženski), Sela (srednji)

8. POPRAVI NASLEDNJE POGOVORNE OBLIKE:

Drevo je visoko. Kolo je skoraj novo. Pero se je pokvarilo. Šestilo zabodi v presečišče. Dobila sem pismo od Irene. Vreme se je popravilo. Sonce se je prikazalo iz za oblakov. To je dobro vprašanje.

9. VPRAŠAJ SE PO SAMOSTALNIKI:

Stric je prišel. Kdo je prišel? - Včeraj smo ujeli ježa. Kaj smo včeraj ujeli? - Vrata škripljejo. Kaj škriplje? - Živemu človeku se vse pripeti. Komu se vse pripeti? - Kopriva ne pozebe. Kaj ne pozebe? - Išče dlako v jajcu. Kaj išče?

Milan Kobal

IZRAŽAJMO SE LEPO!

MARVEČ - veznik enakega pomena kakor "temveč", rabljen v protivnem priredju: To ni prodano, marveč podarjeno. Ne danes, marveč čez tri dni se bo odločilo.

Veznik je prožnejši od "temveč", ker ga lahko uporabljamo tudi v bolj sestavljenih stavkih: Ne verjemite mu, da je bil častnik, bil je marveč navaden vojak.

MATERIAL - GRADIVO, SNOV

Tujka se uporablja v širokem razponu za:

1. snov, iz katere se kaj izdeluje: Tovarni je zmanjkalo materiala. Ni dovolj materiala za usnjene čevlje.

2. še posebej pogosto za stavbno gradivo: Stavbni material se je podražal. Zmanjkalo je gradbenega materiala.

3. zbrano gradivo (spisi, knjige, podatki itn.), potrebno za nadaljnjo obdelavo: dokazni, statistični, fotografski material, material za sejo, razpravo.

Velikokrat bi lahko rabili domači izraz gradivo.

Neustrezna raba: človeški material - ljudje, moštvo, vojaki, ipd; glasovni material - glasovi; kosovni material - tako pravijo komunalna podjetja velikom predmetom, ki naj se odpeljejo na odpad; edino smiselno bi temu rekli večji predmeti, kosi.

Mati gre v gostilno po sina, ki se ga je precej našgal.

- Sin moj, a me poznaš? Greva domov?
- Seveda, oče!

Srečata se prijatelja v gostilni:

- Zdravo, Tone, Kako se imaš: Kaj pa tvoja žena?
- Ne sprašuj, je zelo bolna.
- Žena je bolna, ti pa tu popivaš?
- Saj pijem na njeno zdravje!

Naročil si je bogato kosilo in vprašal natakarka:

- Imate še tisto belo vino, ki sem ga tu pil pred tednom dni?
- Imamo.
- Potem mi pa prinesite veliko pivo.

- In če bo vaš mož padel v nezavest, mu takoj vlijte v usta konjak.
- Kaj, v nezavesti, gospod doktor? Tega mi on nikoli ne bi oprostil!

Mož se čehlja pred ženo po veliki višnjavi buški na glavi:

- Mica, kaj mi ne bi s tistim tvojim valjarjem včasih pripravila tudi kak krožnik dobrih rezancev?

- Jaz vstanem, ko se zdani.
- Jaz pa, ko se zbudim.

Mihec je bil že peti dan po vrsti zaprt v šoli, pa je ves zaskrbljen po-tožil učiteljici:

- Tršica, če me boste stalno zadrževali po pouku v razredu, bo vaš mož začel še kaj sumiti!...

Zdravnik pregovarja pacienta, ki preveč pije:

- Če boste toliko pili, se vam bo poslabšal sluh!
- Gospod doktor, se zagovarja pacient, jaz se bolje počutim, ko pi-jem, kot kadar slišim.

Žena se uči šofirati. Pred semaforom zavzdihne:

- Oh, ko bi vedela, kaj naj zdaj naredim...

Pa ji mož svetuje:

- Misli si, da šofiram jaz.

- Moja Polona in jaz sva bila srečna dvajset let.
- In potem?
- Sva se poročila.

- Garaš ko črna živina, Jože! Le komu boš vse to zapustil?
- Nič se ne boj, bom že našel kakega nehvaležneža!

Nagradna križanka NL-07/99

VODORAVNO:

1. akademski naslov, 3. veliki slovenski škof, 9. šolska potrebščina, 11. kazalni zaimek, 12. OZR, 13. lep kraj na Slovenskem, 15. Naslovni junak Slomškovega učbenika za otroke, 17. osebni zaimek, 18. velika zver rumenkasto rjave barve s črnimi progami, ki živi v Afriki, Indiji in Sibiriji, 19. Janez Nepomuk, češki patron, katerega spomenike pogosto postavljajo na mostove, 21. začetnici slovenske slikarke, upodobljene na bankovcu za 5000 SIT, 22. Petovia, 24. začetnici nemškega fizika, nobelovega nagrajenca židovskega porekla, Alberta Einsteina, 25. svojilni zaimek, 27. od celote ločen majhen del lesa, 29. podlaga, 31. gorski športnik, 33. ime 13. črke v abecedi, 34. ime znanega slovenskega pianista Bertonclja, 35. žuželka, ki piči huje kot čebela.

NAVPIČNO:

1. naslov zbirke zgodb Antona Martina Slomška, 2. število, ki ga dobimo pri odštevanju, 3. kemični znak kositra, 4. osvobojenec v starem Rimu, svobodomislec, 5. tri črke besede kolo, 6. najstarejša slovenska založba, 7. narodna manjšina, 8. vprašalnica, 10. zlodej, 14. veznik, 16. Poznam ga kot svoj ..., 20. naslovna junakinja v Slomškovem učbeniku za otroke: Blaže in ..., 23. nasprotno od izvozi, 26. Izpod rute ji gleda ... črnih las. 28. staro-davna naprava za oranje, ki zemlje ne obrača, 30. velika želja po zadovoljitvi naravne potrebe, 32. za pol tona znižani ton e.

1	2	3	4	5	6	7	8
9	10					11	
12		13			14		
15		16		17			
18						19	20
21		22		23		24	
25		26	27		28		
		29	30				
		31				32	
33		34			35		

Oglas sme obsepati največ 50 besed. Cena oglasa je 40 DEM. Vsaka beseda od 50 naprej stane 1 DEM. Trikratna objava oglasa stane 100 DEM, celoletna 300 DEM. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu, plačate jih lahko pri vašem duhovniku ali na uredništvu.

04901

• Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Obrnite se na naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

01905

• Prodajamo žago v Starem Logu pri Kočevju - zemljišče, stavbe in opremo. Objekt in strojna oprema sta v obratovanju. Podrobnejše informacije dobite na naslovu: Stane Lisac, Ragovo 20 a, 8000 Novo mesto, tel. 068 324 373, 068 322 707, 068 323 803, mobitel 0609 632 632, faks 068 322 697.

01906

• Na lepem kraju na Uršuli, občina Dramlje pri Celju, prodam vikend, primeren za stanovanje, gostinstvo ali podobno. Tloris podkletene štabve je 76 m². Na velikem podstrešju je mogoče urediti še več sob. Zraven je vinograd in zelenica v skupni izmeri

1620 m². Cena po dogovoru. Informacije: Mlakar, Nemčija. (0049) 0 7252/47 25.

01907

• Na lepem sončnem kraju je naprodaj večja hiša, primerna za stanovanje in poslovno dejavnost. Cena 130.000,- DM. Informacije: 062 - 773 250.

03907

• V Središču ob Dravi, blizu Ormoža, je naprodaj medetažna hiša, 220 m², samostojna na zemljišču 800 m², dve garaži, telefonski priključek. Cena: 155.000,- DM.

Informacije: 0049 89 625 622.

01907

• Na področju blizu Ljutomera in Moravskih toplic, Terme Banovci 12 km, je naprodaj zemljišče 4,5 ha, stanovanjsko, gospodarsko poslopje - potrebno obnove. Električna, voda-studenec, možen krajevni vodovod. Asfalt skoraj do zemljišča. Cena 80.000 DEM ali v SIT. Informacije: Leben Franc, Eckartshaldenweg 5, 70191 Stuttgart, Tel: 0711/256 80 06.

Zdravnik bo vse to potreboval, vrnite se v posteljo!

Brez besed

Si že spet pozabila nahraniti mačka!

Ali sem vas zadel v živce?

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikaneč

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 0171 - 735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 91 31 69 37

mag. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Herrengasse 6,
A-6800 FELDKIRCH / Vorarlberg,
tel. (*43) 05522 - 73100 in 34850

SPITTAL:

A-9800 SPITTAL / Drau,
Marienkapelle
Villacherstraße

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36,
B-3630 EISDEN,
tel./faks. (*32) 089 - 76 22 01

BOSNA IN HERCEGOVINA

p. dr. Marijan Šef

Hercegovačka 1B
71000 Sarajevo
tel. (*387) 71 657 548
tel./faks (*387) 71 650 795

FRANCIJA

Silvo Česnik, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHATILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 3 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

David Taljat

54, avenue du Ray bât 16 C
F-06100 NICE
tel. (*33) 6 13 24 21 08
tel. in faks (*33) 4 93 98 39 10

HRVAŠKA

HR – 10000 Zagreb. Slovenska skupnost je oskrbovana iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

msgr. dr. Maksimilijan Jezernik

Via Appia Nuova 884,
I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

msgr. dr. Oskar Simčič
Corte S. Ilario 7,
I-34100 Gorizia,
tel. (*39) 0 481 - 32 123

JUGOSLAVIJA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
ZR JU – 11000 Beograd,

NEMČIJA

Izidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik,

Stanislav Čeplak, diakon
Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0208 - 64 09 76,
tel./faks (*49) 0208 - 64 708-82

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. in faks (*49) 069 - 63 65 48

Janez Modic

A 4, 2,
D-68159 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00

Stanislav Gajšek

Bogdan Pavalec, past. sodelavec
Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

Janez Šket

Staffenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 71 - 34 776 35

Oskrbovano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Joško Bucik

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec

tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0172 - 9796 - 738
fax: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVICA

p. Robert Podgoršek

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15,
GSM (*41) 079 - 662 10 11

Svete Višarje – romanje "treh Slovenij" 1999

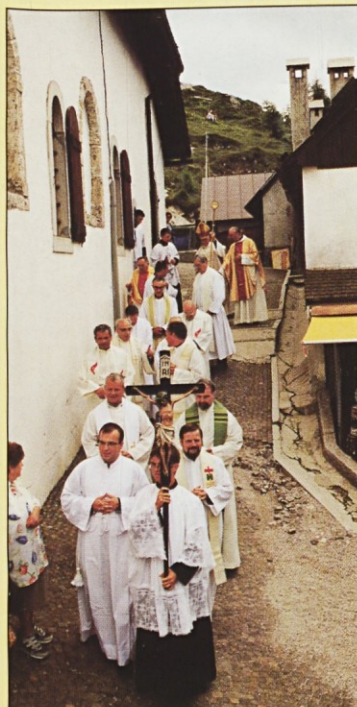
Predavanju z naslovom *Odpravljena revolucija je prisluhnilo veliko naših rojakov.*

Dr. Janez Zdešar

Beograjski nadškof dr. Franc Perko je posvetil nov oltar.

Slovesni vstop v višarsko svetišče

Višarska kraljica nas je sprejela pod svoje varstvo.

Družina Sečnik je pokazala, kako moramo ohranjati svoje vrednote.

